

202

1928

Αριθ. 202

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΟΡΕΑΛ ΕΙΝΕ Η ΚΑΛΕΙΤΕΡΑ ΒΑΦΗ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ;

Ίδου το ερώτημα το όποιον θέτει ο Γενικός Πράκτωρ της Εταιρίας "ΟΡΕΑΛ", εις πάντας τους αναγνώστας "Μπουκέτου". Όλοι αι απαντήσεις θα σταλῶσι δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Παρίσις Εταιρίαν "ΟΡΕΑΛ", ἡ ἑκείνη τὴν ὁποίαν αὕτη θα ἐγκρίνει ὡς καλεϊτέραν θὰ δημοσιεύῃ εἰς τὸ περιοδικὸν "Μπουκέτο".

Ὡς βραβεῖον θὰ δοθῇ ἐν ὥριον ἀνθοδοχεῖον ἐκ κρυστάλλου καὶ ἀμεθύστου σκαλιστοῦ, προερχόμενον ἀπὸ ἑκθεσιν πορσελάνης ΡΟΖΕΝΤΑΛ

Όλοι αι απαντήσεις δέον ν' ἀπευθυνθῶσιν πρὸς τὸν Γενικὸν πράκτορα τῆς Εταιρίας "ΟΡΕΑΛ", διὰ τὴν ἙΛΛΑΔΑ
ΙΩΑΝΝΗΝ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ Στοά Περματζόγλου—Ένταυθα

Πάντως ὅμως πρὸ τῆς 30 Μαρτίου. Παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἀπαντῶντες νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθετητικὰς ἐν ἀναγκῶν.

Ο Δ' ΒΟΡΟΝΩΦ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πῶς ἐξηλείψατε τὰς ρυτίδας ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σας;
Τί μεταχειρίζεσθε τέλος κι' ἔχετε τόσον δροσερὸν
δέρμα; Μήπως ἐκμάτε ἐνέσεις ΒΟΡΟΝΩΦ;
Ὁχι, Κυρία μου, χρησιμοποίηστέ τὴν

CREMA ROSITA

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Γεν. Ἀντιπρ. Γ. ΚΕΡΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Εὐκρότιδος 14

Ι. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

Χειρουργὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰς Παρίσιους σπουδάζας. Ὀλιγοήμερος καὶ ἀνέμενος θεραπεύει παθήσεων στόματος καὶ ὁδόντων. Ὀδοντοδυσσομίας καὶ Ρυο-
λίας τοῦ στόματος. 51 Γ' Σεπτεμβρίου 51.

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δερματος, τριχω-
τοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3-6 μ. μ.

Κυρία,

Θέλετε ν' ἀποκτήσῃτε ἕνα καινού-
ριο καὶ μεδῆρο φόρεμα;
Βάψατε μόνον τὸ παλὸν σας μὲ Γερ-
μανικὴ βαφὴν ὑποσημάτων

ΑΡΤΙ

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοῇ ὅτι εἶνα
φόρεμα παλὸν καὶ βαμμένο.
Πωλοῦνται στ' ἑμπορικά καὶ Φαρ-
μακεία. Ἀντιπροσώπος:
Π. Τσάγκας Ἰ. Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βί-
βλια μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΛΥΜΠΙΑ"

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΤΗΣΙΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΝΟΣΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ἡ λειψὶν (lotion)

"ΕΟΥΡ"

Εἶνε ἡ μόνη ὅπου φονεύει τὰ μικρὲς τῆς πιτυρίδας καὶ κάμνει νὰ φύωνται πάλιν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεία τῆς Ἑλλάδος

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ Στοά Περματζόγλου 3 — Ἀθῆναι

ΖΩΝΑΙ MAILLOT

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Α. CLAVERIE

Ν. ΧΙΟΝΗΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

Μὴν ἀγοράζετε ἐλαστικὰς Ζώνας πρὶν ἐπισκεφθῆτε τὸ "εἰ-
δικὸν κατεστημὰ

Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

47 ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ

ἀποῦσα εὑρήτε ὅτι ζητήσετε εἰς πλουσίαν συλλογὴν καὶ
τιμὰς πωλῆσεως Παρισίων.

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

MADAME X

Ν. ΧΙΟΝΗΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΗΤΗ

AUGUSTE BAILLY

Μέρες καὶ μέρες εἶχε περπατήσει. Εἶχε περάσει κάμπους, δάση, βουνά. Ξεκουραζότανε ὅπου μποροῦσε, ὅπου εὗρισκε, καὶ κατόπιν ξανάρχιζε τὸν κουραστικὸν, τὸν ἀτέλειωτον δρόμον του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πλησίαζε σ' ἕνα χωριὸν. Πάνω στὸ δρόμον του ὑπῆρχε κάποιο χάνι. Ὁ ἀλῆτης σταμάτησε.

— Μπορεῖ νὰ φάει κανεὶς ἔδω; ρώτησε τὸν κάπελα.

— Τί; Τί εἶπες; μοιροῦσαις μὲ τραχὺτητα ὁ χωρικός.

Μὰ γυναικὰ συνιμένη πάνω σὲ μιὰ κατωρόλα γύρισε ἀνόμοια καὶ τὸν κύτταξε κι' αὐτὴ. Ὁ ἀλῆτης δαμπώθηκε.

Ἦταν νύκτα, ξανθὰ καὶ δαδρόση. Δὲν χαμγελοῦσε ἀλλὰ τὸν κύτταξε μὲ γλυκίτητα. Τὰ μαλλιά της ἦσαν τόσο ἀνοιχτό-
χρῶμα πὺν λῆς καὶ τὰς πλημμυρισμένα ὁ ἥλιος. Καὶ ὁ ἀλῆ-
της παρ' ὅλα τὰ βάσανά του, παρ' ὅλη τὴν δυστυχίαν του, ἔνοι-
αζε τὴν καρδίαν του νὰ γεμίῃ ἀπὸ τρυφερότητα, ὥστε νὰ ζω-
τένευε μέσα του ἡ ἐλπίς.

— Ὁ κύριος, ἀπὸ ἂν μπορεῖ νὰ φάει. Φώναξε ἡ νεαρή γυναικὰ πολὺ θανάτ' ὅσον κάπελα.

Ὁ ἀλῆτης κατέλαβε διὰ τὸ κάπελ' ἦταν κομψὸς καὶ δύ-
τροπος. Σ' ἄλλῃ περιέτρεχε θὰ φουρκιζόταν. Ἀλλ' ἡ θέα
τῆς γυναικὸς αὐτῆς τὸν ἀφώλῃζε. Κι' ἔφαγε φώναξε μ' ἕναν
ἐργάδιο τόνον, μὲ μιὰ χαρούμενη φωνή, γιὰ νὰ τὴν ἀδείξῃ ὁ
κάπελος:

— Ἐγὼ λεφτά!

— Καλὸ, ἀπῆλθες ὁ κάπελος. Θὰ φῶς, ὅτι ἔχουμε. Δὲ
θὰ μοιροῦσόμενος βέβαια γιὰ σένα ἰδιαιτέρως!

Σὲ λί' ο ὁ ἀλῆτης ἦταν καθισμένος καὶ ἔτρωγε. Τὸν σερ-
βίριζε ἡ νεαρή γυναικὰ.

— Εἶνε πατέρας σας ὁ κάπελος; τὴν ρώτησε.

— Ὅχι, ἀντὶς μου ἀποκριθῆκε ἐκείνη.

Ὁ ἀλῆτης τὴν κύτταξε μὲ τέτοια ἐκπληξὴ ὥστε ἡ γυναι-
κὰ κοκλίνη ε. Ὁ κάπελος, μὲ γυρισμένη τὴν πλάτη, καὶ
ἔτρωγε καὶ δὲν τοῖς προσεξε.

— Εἶνε κομψὸς, ξανθώτης ὁ ἀλῆτης.

— Ναι, κομψὸς, μισοπαράλιντος καὶ κακὸς. Ἀπ' τοὺς
ντόπιους κανεὶς πὰ δὲν παῖδ' ἔδω μέσο. Καὶ ἂν δὲν ἦσαν οἱ
περαστικοί, σ' οὐρα θάχαμε κλείσει...

Καθὼς ἔσκαψε γιὰ νὰ τὴν σερβίρῃ, ὁ ἀλῆτης τὴν κύτταξε
μὲ μιὰ βαθειὰ ἐρωτικὴ ματιά. Ἡ γυναικὰ τὸν ἀντελήφθη καὶ
τὸν κύτταξε καὶ κίνησε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Καὶ οἱ δύο εἶχαν
τὴν ἐντύπωσιν ὅτι καὶ τὸ μαγνητικὸν, τὸ ἀκατανίκητον ἐπιδρα-
στικὸν τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, μιὰ μυστηριώδης δύναμις στήν ὁποίαν
δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀντιστάθωσαν.

— Πῶς εἶ λένε; τὸν ρώτησε ἡ γυναικὰ.

— Πέτρο.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Καμμιὰ ὀρειμένη. Γυρίζω καὶ δουλεύω ὅπου βρῶ.

Μόλις δὲν ἔφυγε ὁμοῦ λίγο ὥστε νὰ φύγῃ. Ὁ δρόμος μὲ κα-
λεῖ. Ἄν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλως. Ὁ δρόμος εἶνε ἡ ζωὴ μου.

— Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ κάνω ν' ἀγαπήσῃς καὶ ἄλλα πράγ-
ματα ἂν ἤθελες, τοῦ νηδύϊσεν ἐκείνη.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ τὰ εἶπε μὲ τέτοια φλόγα στὰ μάτια,
καὶ μὲ τὴν ἐρωτικὴν ἐκφράση ὅ' ὅλο της τὸ πρόσωπον, ὥστε
ἐκείνος χλόμιασε καὶ δὲν ἀπήνησε.

Σὲ λίγο ἀπέφραγε καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἀπ' τὴν συ-
κίνησιν του δὲν ἐκρίνε τα λόγια πὺν ἤθελε νὰ τῆς πῇ:

— Ἄν θὰ σὲ ἐξάδω ποτὲ... ποτὲ... τῆς νηδύϊσεν...

Ἐκείνη τότε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ, μὲ τὸ πρόσωπον χαμη-
λωμένο, τοῦ εἶπε σιγανά:

— Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα. Πῶς ἀπ' τὸ σπῆτι.

Ὁ ἀλῆτης ἀπ' τὴν συγκίνησιν ἐστράφη. Τὸ φάνηκε ὅτι
μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ ἀβυσσὸς εἶχε ἀνεχθεῖ ἔξωθεν μέσα του.

Μιὰ πελώρια φλόγα τὸν θάμπαυε. Καὶ ἐξουθενώμενος ἀπὸ
μιὰ ὑπέροστη εὐτυχία, διέσχισε τρέμοντας τὴν αἰθρὰ τοῦ κα-
πλεῖο καὶ ἐβγήκεν ἔξω...

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἀλῆτης ἔκανε τὸν γύρον τοῦ σπι-
τιοῦ καὶ μὴν σ' ἕνα μικρὸ κῆπο πὺν βρισκότανε πίσω ἀπ' τὸ
μέρος τοῦ δρόμου. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε τόσο πολὺ ὥστε τὰ
ὀνείρα ἐφάνιόνταν ὡς ἀληθινά.

Ἐφαγα ἀκούστηκε ἕνας κρότος. Ἦταν ἡ Ἐτιεννὴ, ἡ
γυναικὰ τοῦ κάπελα. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ φαινότανε πῶς
ἀμφοτέρω, πῶς γοητευτικὴ, πῶς ἀπρόσβλητο καὶ ὅμως ἦταν δική
του. Ἐκανε ἀόμοι' ἕνα βῆμα καὶ πλησίασε κοντὰ του. Κρα-
τοῦσε τὸ ἕνα δαχτυλὸ στὰ χεῖρά της καὶ χαμγελοῦσε. Ἡ φῶς
γύρω λῆς καὶ ξενυχτοῦσε σ' ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι. Μ' ἕνα
σπινταγμα χαρᾶς ἔπαιε στὸ στήθος του καὶ χαμγεῖτο μὲς στὸ
σπινταγμα. Ἐβγήκεν ὁ ἀλῆτης σὲ ἕνα ἀτέλειωτον
φίλι.

Σὲ λίγο τοῦ εἶπε ἐκείνη σιγανά:

— Ἐλα!

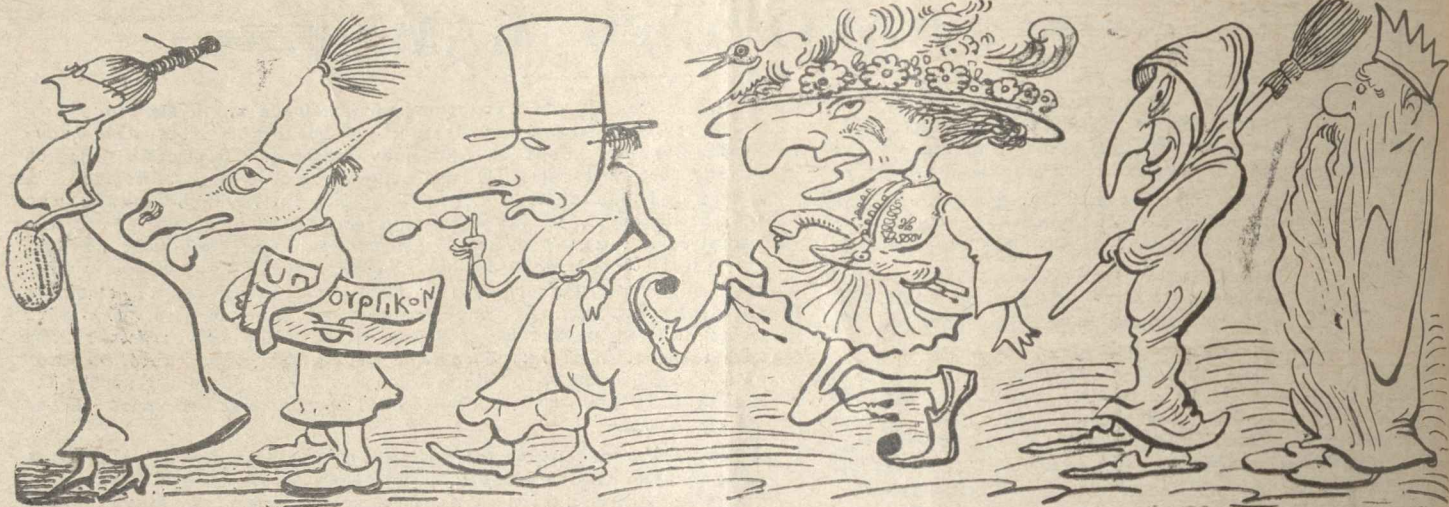
— Καὶ ὁ ἀντὶς σου;

— Εἶνε σκίττα στὸ μένθος. Δὲ θὰ μὰς πῶς εἰδήσει.

Τὴν ἀκολούθησε τυφλὰ, παθητικὰ, ἀνίκανος νὰ τῆς προ-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Γενήκαν μασκαράδες

ΜΑΣΚΑΡΕΜΜΑΤΑ

Ένα πρόμα δεν μπορούσα να έννοήσω, σάν ήμουνα μικρός. Γιατί την λέει «Μ α σ κ α ρ α ς» την θεωρεί για ύβρη τον ό κόσμο. Και αν είχε ύβρη, γιατί όλοι μεταμφιέζονται, εάν όμως δεν είχε, τότε γιατί θυμώνουν;

Και γιατί μπορεί να είχε προσβολή ένα πρόμα, που ό κόσμος με χαρά το δέχεται, γελάει και χειροκροτεί όταν το βλέπει;... Και να τώρα πως φωτίστηκα για όλα αυτά τα μυστήρια:

Στη γειτονιά μας ζούσε η Χούσενα του Γιαννακού, περίφημος διά την ποιητικότητά της. Χρήματα είχε άφθονα... Πεντάρα όμως δεν έβγαζε. «Τ' άγγελου της νερό δεν δίνει». Κανένας δεν την χώνεψε στην πόλη και κάθε ένας πώς να την βλάψει κινέται. Διασκεδάσεις για το χωριό ήταν ή φωνές της, γλέντι ή κατόρες της!

Πότε της ούσαν χούφτες, άλάτι σπών «νταβά» που έστελνε στον φορνο, πότε το περιβόλι της λεηλατούσαν και πότε του σκυλιού της—που το είχε σάν παιδί—την ούρα τενέκεδες κρέμαγαν.

— Ποδ, να κρεμάσουν τα κεφάλια τους, σπέν πλάτανο, Θεούλη μου!... φώναζε αυτή.

Έκείνη την χρονιά, άρα ήσαν ή μικρές 'Απορηές, ή Χούσενα έφτιασε μία πήττα για τόν φορνο. Μία πήττα, μία τυρόπιττα με άρκετα αυγά και βούτυρο. Τα παιδιά της ντυμένα μασκαράδες, με μουντούνες, με φουστανέλλες και με φέσια, την επήγαν στο φορνο του Μπιθορούκα.

— Να μην την κάψης, είπες ή μάνα μας!
— Τίνος είστε σεις μουρέ; Ρώτησε ο Μπιθορούκα, γιατί δεν μπορούσε από τις μάσκες να τα διακρίνει.
— Της Χούσενας του Γιαννακού!

Τό βράδυ-βράδυ, μία παρέα από τρελλόπαιδα, άφου γεννήκαν μασκαράδες και φάγανε του κόσμου τα λεμόνια, άφου πέταξαν καλαμπόκι και φασόλια στα παράθυρα, κι άρπαξαν του Τσουλή τις καραμέλες, άποφάσισαν να κλέψουν και την τυρόπιττα της Χούσενας.

Ανδ-τρείς φουστανελλάδες άπ' αυτούς, με μάσκες και με φέσια, επήγαν στον φορνο.

Συ καυμένη άναγες.

— Κύρ Μπιθορούκα, είπ' ή μάνα μας, εν' ε-
τομνη ή πήττα;
— Ποιοί είστε σεις
πάλι, μουρέ;
— Της Χούσενας του
Γιαννακού.
— Ά, ναί! Ποι στην
οργή να σάς γνωρίσω
πάλι. Έλάτε πάρτε την,
μουρέ.
Κι άνυποκτος την έ-
δωσε.
Τό βράδυ όμως έξερρά-
γη το κακό. Η Χούσενα
ζητούσε την τυρόπιττα
και πήττα δεν υπήρχε.
— Τα παιδιά σον, μα-

σκαράδες μου την φέρανε και μασκαράδες την επήραν! Επει-
φουστάνης.

— Βρετά δικά μου τα παιδιά!

— Όπως εβέ βέλεμα και με βέλεμα!

Φωνές, κακό και θόρυβος. Έπιδαν σ' αντίπαράστασι και τ
παιδιά. Την πήγανε είπαν μασκαρεμένα, μα δεν την πήραν
σο. Ό Νίκος ο Γκιουρζάνης, ο έφημος και ο άλγης, άπου
φορνο ξεχειμώνιαζε, και ή γοργή ή Άντανάνα άπου νούτι
έκατ, άπό τό πρωί έως τό βράδυ, τό επιβεβαίωσαν.

— Σα μάτι και στο φως μου! Έρθαν με τις φουστάνες
τα παιδιά σου και την πήραν!

— Βρε μασκαράδες, τι μου πλένεται έσθ! Τ
κρύψατε δεν λέτε!...

— Άντάρες και φουρτούνες στο σοντάρο. Β
νές, στριγγιλάματα, βροσές και έπίθετες
σμος άπ' έξω άρκετός μαζεύτηκε για να την
χάζε.

— Άλλοι φορούν 'μουντούνες' σήμα
άλλοι γενήκαν μασκαράδες! φώνα-
ζαν και γελοούσαν.

Άλλη μία φορά πάλι γεννήθηκε κάποιος
οικογένειας, να πάμε στο εγγενικό τό σπιν
δεικνύσοντας, άπως συνηθίζονταν τότε, που σ
τοργεν ό κόσμος τις μεγάλες μέρες, χωρίς
λ η λ ο τ ρ ο φ ο ς α λ.

Ντυθήκαν οι γυναίκες σ' άλλη κάμα
σ' άλλη κάμαρα οι άνδρες. Ματί με τις γυν
και ή Χουσενα, ή δοχλα της γεννήσεως. Δ
με μέλι και με ζάχαρι πλασμένο!...

Μελαχροινό και κόκκινο, γλυκό σάν το κεράσι!...

Τό έβλεπα κάθε πρωί, να πλένη στην αλή, να σφον
στον έξωστη, με ροδαλά τα μπρίκια του να γυρνά, και με
άναπνοή, πετοχτό και μεστομένο, μα να τό πλησιάζει δεν
θωνα!

Εύλογημένη δημοκρατία σ' Απορηά.
Κείνο τό βράδυ, κάτω από τα χρωματιστά όλλοκτα τ
και της Άπορηάς, τα ξωκικά στολίδια, ή δοχλα ζέν διακ
άπό την κνρά. Με γέλοια, με χορές και με χτυπήματα
εί γυναίκες έξω.

— Έμπρός ό κάθε ένας σας, την ντάμα του.

Ζητούσαν ό ένας τόν άλλον να πιαστούς
άγματος.

— Έλένη;

— Δημητράκη;

— Σου είσαι Μαριγούλα;

— Ναί!

Έγώ φερμάριζα για νάβω
την Χουσενα. Ποιά να είχε;
Η μία μου φαινότανε μονή-
τη και ή άλλη όχι και τόσο
μεστομένη. Στο τέλος την κ
τάλαβα, άπό τα γυνά τα χέ-
ρια, που ή άλυσσες και τα
πιάνα τα μαγίσανε. Καθά-
νανε, σάν δειλισμένη στην

Ένα φάτασμα με νυχτιά
βγήκε από τό σπίτι!

ακή της. Την άρπαξε χωρίς να την ρωτήσει.

— Ποιος είσαι σό άφεντικό; Θά κάνης λάθος! μου είπες:

Της έσφιξε το χέρι και την τράβηξε.

— Πάμε!

Επήγαμε στα σπίνια, επήγαμε κρσσί, χορέψαμε, γελάσαμε και
ήσανε του κόσμου τα άστειά. Σε κάθε σπίνι, μές άκολουθούσαν
και άλλοι μασκαράδες. Έτσι άνα άτενυθήκαμε πολύ. Η Χουσενα
ήταν άνάγει σάν φωτιά! Τό αλμα της κυκλοφορούσε πειό θερμό
και ή κνράά της χτυπούσε δυνατά.

— Πάμε να πάρουμε λίγον άέρα; της είπα.

— Πάμε! μ' άποκρίθηκε.

Θενόρι έξω και γαρά Θεού. Στον κήπο τα λαχανικά και τα
λουλούδια με τό φεγγάρι νιερυνόντουσαν. Τα δένδρα στεκόντου-
σαν άκίνητα. Άν να σεμβράζαν...

— Βγάλε Σένη τη μάσκα σου, να σε χτυπήσει ό άέρας! της
είπα.

Την έβγαλε και όλοκρόφωρο τό πρόσωπό της: φάνηκε σάν ήλιος
λαμπαρός.

— Να ζήσης, άφισέ με να καθήσω, έδω γιά! μουπε κουρα-
σμένη άπας ήταν.

Τό κόκκινο πανί, με τό όποιο είχε τυλιχθεί, σάν φλόγα άναμ-
μένη ροή την παρουσάζε. Φλόγα που σε δροσίζει, άντι να σε κά-
νει κίρβανο! Κ' έσκυφα να πιά να δροσισθώ άπό τό κόκκινο
της χέλι!

— Σένη, άς βγάλουμε και την προσποίηση, άπως βγάλω και
τις μάσκες! της είπα.

Και της είπα άκόμα πόσο μ' άρεσε! Της είπα πως την έβλεπα
κάθε πρωί να νίβεται σό άνοιχτή χαγιάτι και νόμιζα πως έβλεπα
τη δάσους την πηγή να βγαίνει άπό τις κρσινές άχνας!...

— Μα είμαι μία δοχλα, μία φτωχή έγώ!... φυτόρισε σγκι-
νιμένη.

— Φτωχή έσύ, που με χαρίσματα σε πλούτισαν ή φέσις! Δοχ-
λα ή, ποδ σκαλάνεις κόσμο! Τι λές, Χουσενα μου, καλέ!...

Σό σπιν άπάνω μές άναζητήσαν.

— Λέμε ό Τάκης. Κ' ή Χουσενα.

Η Σουρονφέκη ή νοικοκυρά, έξέχισε τα κίρμινά της
μάνβια.

— Πά! Πά! Ντροπές, καλέ, με την βρωμοδου, με
τό «καλοκούβιδο!»

— Κ' έκείνο τό ξεινάλισμένο, τό καληόκωμω! Έ-

κίνος ό μπουμπάντης, ό μασκαράς!

— Τρέψε, βρε Χριστιανό! για να τούς «βρούμε!...

Τ άποφάσισε αυτά και πεταχτήκαμε.

Η Σένη κινιόταν, άρχισε να τρέμη σάν τό φύλλο
το σόνταρο.

— Και τώρα τι να γίνει έγώ ή έρημη κι ή σκουει-
νή! ρώτησε.

— Έλα κοντά μου, να κρυφτούμε! της είπα.

Άρσος, βροσιές, κακό και άπειλές κατέβαιναν άπό τό
σπιν. Όλα τα ξωκικά, που μασκαράδες ήσανε, με τις παράξενες
σολές, κάτω στην αλή, με τό φεγγαριού τό φως έσυχθήκαν. Η
μης πασιμένοι, να μη χωριστούμε, πεηθήκαμε στο περιβόλι, πα-
νέτες και σκαρδίζοντας τά ήμερα λαχανικά, βρεθήκαμε σε μάν
μέτρα και περάσαμε σ' άλλο περιβόλι.

Πως μας άνούγαν ή βοή ή σάν συντρόφους μας, που ψάχα-
νε άν προσφύσασμε καλά-καλά, να πέσουμε στο περιβόλι κ' άνα
κατοικημένο δειμένο μ' άλυσσίδες, οίχτηκα επάνω μας. Μόλις
πρόσφα να σκαρδίζε την Χουσενα σε μία λεμονιά και τό σκυλί
έκλεισε και χύθηκε για να μές φάει!...

Πρόσφα κ' έγώ και ή πήδησα και άνεβήκαμε στο ύψηλότερο
κλωνάρι! Άπό τις σκολοφώνες και τό κοκό μές ήσανε κι' οι
έλλοι. Τό σπιν δίπλα άνοιξε και μ' άνα άσπρο νυχτικό, σάν φά-
νισμα, βγήκε κι' ό άφέντης. Έδεσε πάλι τό σκυλί και είπες στους
άλλους, ποδ πίσω από τη μάνδρα κυντάζαν!

— Έσά τη λεμονιά φωνάζει τό σκυλί... Στη λεμονιά, κάτι θα
είναι!...

Μές πιάσαν έσθ άπάνω, ντροπισσόμενους κι' έλεεινούς!

Η Σένη είχε παγώσει κι' έτρεμε.

Η Σουρονφέκη, πρώτηάπλωσε τα χέρια της κατά τη δοχλα.

— Κορίδια θα σά κάτω παληοθήλυκο!

Κι' ό ίδιαντης πρόσθεσε άστεινόμενος:

— Τώρα θα γενθούμε και τό... έξωλό της Γνώσεως!

Με ήσανε στο σπιν, άφου μές κάνανε καθάρσεις.

— Ά, μασκαρά, μασκαράλινια που μές έκανες! μουλεγε ή
μάν μου.

Κι' ό έσθιος μου άγοισμένος πειό πολύ.

— Άν έίνε γιά να έζι στον κόσμο! Μασκαράς και τών σκυλλιών
έλεγε μανές!...

Άπό τότε κατάλαβα τι σημαίνει «μασκαράς» και πότε γίνεται
κάποιος μασκαράς τών σκυλλιών! Άρκε ντύνεται τις Άπορηές,
και με μασκαράδες τις άλλες
μέρες, μπορεί να ελαιο πειό με-
ταίος τό κόσμον μασκαράς, αλλά
στην κανονία είσαι σεβαστός
και έξέτιμος. —Μία μάσκα φεν-
τά και προσποιητός ή δοχλα μας
έσθ όπας έλεγαν ό Δηλιγιάννης.

Σταμ. Σταμ.

ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά... ρέστα του έκαστοφραγκου

Μία φτωχή γυναίκα, ή όποια ήταν βαρειά άρρωστη, άπελι-
σθείσα άπό τούς διαφόρους συννοικιακούς γιατρούς ό όποιοι την
έπεσκέπτοντο χωρίς όμως και να μπορούσαν να την γιστρέψουν,
άποφάσισε να πάη να συμβουλευθώ τόν διασημότερο έπιστήμονα
των Παρισίων, τόν χειρουργό Ζομπέρ ντε Λαμπάτ, ό όποιος έπαί-
νε για κάθε έπίσκεψη είκοσι φράγκα! ποσό τεράστιο για την έποχή
έκείνη. Έπληροφωρήθη λοιπόν τι ώρες έδέχτο τούς άσθενείς του
ό διάσημος χειρουργός και μία μέρα επήγε και τόν βρήκε στο πο-
λυτελές μέγαρό του. Όταν ή λατρική εξέταση έτελείωσε, ή φτωχή
άρρωστη άκούμπησε δειλά επάνω στο τραπέζι, ένα τάλληρο, κι
έτοιμάσθηκε να φύγ. Άν είχε όμως: κάμει δυό βήματα προς την
πόρτα, όταν ό Ζομπέρ, με τό συνηθισμένο του άπότομο και άσθη-
ρό ύφος την έσταμάτησε:

— Κωρά! της έφώναξε.

Η φτωχή γυναίκα άρχισε να τρέμη. Άπό τό ύφος και τόν τό-
νο της φωνής του χειρουργού, έπέθεσε ότι θα της άναγε παρατή-
ρηση γιά τό πανικό ποδ ποδ είχε άφίσει, και τό όποιο
έπαιστος είχε μαζέψει με χίλιες δυό στερήσεις.

Ό Ζομπέρ όμως, ό όποιος παρ' όλα τα άπότομο ύφος του εί-
χε άναπότατα αισθήματα, έγύρισε προς την φτωχή πελάτισά του
και της είπες:

— Τι σημαίνει αυτό κυρά μου; Μου άφίνεις... έκαστο φράγκα,
και δέν περιμένεις τουλάχιστον να σου δώσω πίσω τα ρέστα!...

Συγχρότως δέ, της έβγαλε μές στο χέρι... τέσσερα είκοσό-
φραγκα!...

Τό σπουδαιότερο όχύρωμα

Ό άνάταος Άρχων της Τροσκάνης, θέλοντας κά-
ποτε να άπειλήσει τόν πρεσβευτή της νήσου Μάλτας, με
την όποιαν βρισκόταν σε έχθροπραξίες, του είπες δείχ-
νοντάς του έναν χάρτη όπου άνεγράφοτο όλα τα όχυ-
ρωματικά έργα της νήσου:

— Πιστεύετε σοβαρός ότι με αυτά τα φρούρια θα
μπορούσα να άντιτάξω άμυνα έναντίον του στρατού
μου, άν περιπτώσει πόλεμος;

— Με αυτά μόνον όχι, απήντησεν ό Πρεσβευτής.

Ό κατόσκοπος όμας που σάς προμήθευσε τόν χάρτη
αυτόν, ληρομένης να σημειώσω τό κυριώτερον όχύρωμα
τίσόν μας έργον...

— Τό όποιον είναι...; έρώτησεν ό Άρχων της Τροσκάνης
ερωτικώς.

— Η άνδρεία τών χιλίων ίπποτων που θα ύπερασπίσουν την
πατρίδα τους Μάλτα μέχρι τελευταίας ρανίδος του αίματος των!.

Είπεν άτίλδ ό Πρεσβευτής.

Ό Λουδοβίκος 15ος και οι Ρηγάδες

Ό Λουδοβίκος 15ος έπαίξε, κάποτε, «μπαράν» (ένα είδος π ό-
μερ) με έναν σέλικό του. Σε μία μοιρασιά τών χαρτιών, σάν Λου-
δοβίκο ήσαν τρείς ρηγάδες, σάν αλβικό του τέσσερες βαλίδες.
Έπείριζε συνεπώς ό αλβικός. Ό Λουδοβίκος όμως, δείχνοντας τά
χαρτιά του στον συμπαίκτη του, του είπες:

— Έχάσα! Έχω τρείς ρ η γ α δ ε ς και μαζί με τόν... έαυ-
τό μου λοιπόν γίνεται τέσσερες! Ένώ έσύ δέν έχεις παρά τέσε-
ρες βαλίδες...

— Με συγχωρείς. Μαγαλειότατα... Απήντησαν ό έξυμνος αλβι-
κός. Έχω, άπως είπατε, τέσσερες βαλίδες, οι όποιοι μαζί με τό
έαυτό μου γίνονται... πέπες!... Πάτε, βλέπετε, πως έσείς έχάσατε!

— Βαλές! στη γαλλική γλώσσα σημαίνει, ως γνωστόν, θε-
ράπων.

Η Βαναυσότης του μουσουργού Λοβλί.

Ό Λοβλί, ό όποιος θεωρείται ως ένας από τούς μεγαλύτερους
συνθέτες του κόσμου, δέν είχε διόλου καλό χαρακτήρα. Ήταν
άπότομος, βάναυσος, κύλας, έκφυλος, κοροϊδευτής, καθώς δέ έλε-
γαν ό ίδιος, ήταν έκαυός να σκωτάση όποιον τολμούσε να του πη
ότι ή μουσική του δέν ήταν καλή.

Κάποτε διηγείται ένας βί-
ογράφος του—στην πρόβα ενός
μελοδράματος του, μόλις πήγε
στο θέατρο έπεσέθη άναγνώστης
Π ρ ή μ α ς κυρίας ντε Ροσσό
και της κατέφερε μία κλοτσιά
στην κοιλιά επείδη... λόγω της
έγκλημασύνης της άγογορούσε ή
ανάβασε του έργου.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το είπε ότι παρουσίαζε έτσι τον κλασικό τύπο του επαρκώς γαμπρού και τον παρεκάλει να βάλει καμιά ρεντικότα, ή, εν έλλειψει—ένα οποιοδήποτε σακκάκι, για να μη προκαλέσει τα γέλια του κόσμου καθώς θα περνούσε.

Ο Πατριόκιος χωρίς αντίρρηση, έβγαλε το φορέο άφης μόνο την άσπρη του γραβάτα. Τό είχε πάρει απόφαση να μην παραξενεύεται για τίποτα. Εξ άλλου, απέδιδε όλες αυτές τις παραξενιές στη θλίψη του Κοριολίς για τον προσεχή χωρισμό από την κόρη του.

Και όμως υπήρχαν τόσα αλλόκοτα πράγματα που έπρεπε να τον ξυφνίσουν! Παραδείγματος χάριν: δὸ μέρος τώρα δεν βέβαια καμιά κίνηση, καμιά προσποιησία που να δείχνει ότι σε κείνο το σπίτι θα γινόταν μία τόσο επίσημη τελετή. Ούτε ένα φόρεμα, ούτε μία μπομπονιέρα, ούτε ένα λουλούδι!...

Κι' ακόμα χειρότερα: "Ένα μάστο λουλουδάκι που είχε αγοράσει για τη Μαγδαληνή το βράδυ της άφιξής του, το οποίο άρπαξε από τα χέρια ή Γερτρούδη και τώριζε στο κασόνι των σκουπιδιών!

Η αλήθεια είναι πως δεν ήθελε να κάνει καυγάδες την τελευταία στιγμή. Λίγες ώρες ακόμα ύπνο και θα γινόταν αυτός ο κύριος.

Οι διάφοροι τύποι είχαν γείνει πολύ γρήγορα. Η δὴ είχε συναντηθεί με το συμβολαιογράφο, το δήμαρχο, τον παπά.

Η τελετή στο Δημαρχείο είχε όριστεί για τις δέκα το πρωί. Στις δέκα παρά τέταρτο, ανυπόμονος ο Πατριόκιος έκομψε από το παράθυρο για να δει, αν ήρθαν οι άμαξες. Άλλω προς μεγάλη του έκπληξη δεν είδε καμιά. Όταν έδωσε την άπορία του στον Κοριολίς, αυτός του είπε:

— Άμαξες; Και γιατί; Μήπως το Δημαρχείο είναι μακριά; Μπορούμε πολύ ωραία να πάμε και με τα ποδαράκια μας!

Υστερα μ' ένα άμαξι έπήγαν στην έκκληση της σκάλας και τον άκουσε να ρωτά την Γερτρούδη:

— Μπορούμε να κατέβουμε;

Η φωνή της Γερτρούδης άκούστηκε να λέει σιγά-σιγά:

— Ναι... Τέλος με χίλιες προφυλάξεις και ενώ η Μαγδαληνή ήταν κουκουλωμένη μ' ένα μαύρο έπανωφόρι, έφτασαν στο Δημαρχείο, όπου η τελετή έγινε σε λίγα δευτερόλεπτα. "Υστερα μ' ένα άμαξι έπήγαν στην έκκληση και σε λίγα λεπτά, ο Πατριόκιος και η Μαγδαληνή ήταν εν τάξει ενώπιον «Θεού και ανθρώπων».

Ένώ η οικογένεια έτρωγε σ' ένα ξενοδοχείο του Σηκουάνα, παρουσιάστηκε άξαφνα η Ζωή με τα μαλλιά άνω κάτω, για να τους αναγγείλει ότι ο Νοέλ είχε βγει από το σπίτι, ότι ήτανε σαν τρελλός και ότι ήταν ακόμα «κινδυνός για όλα»!

— Και γιατί είναι σαν τρελλός;... ρώτησε επί τέλους ο Πατριόκιος στο κατακόρυφο της ανυπομονησίας.

— Γιατί είναι έρωτευμένος με τη Μαγδαληνή!... φώναξε ο γέρος. Άφου θέλεις να το μάθεις, σου το λέω: Άγαπώ τρελλά τη Μαγδαληνή! Της έκαμε μάλλια και στήχους.

— Και είσαστε όλοι σας τόσο ταραγμένοι, έπειδή ο κύριος αυτός έκαμε στήχους στη Μαγδαληνή; Έγώ, μόλις τον δώ, θα του σφίξω το χέρι!

Δεν είχε τελειώσει τα λόγια του ακόμα και είδε τη Ζωή να μπαίνει ταραγμένη, να γονατίζει και να φωνάζει:

— Φύγετε!... Έρχεται!...

Η φωνή αυτή ήταν το σύνθημα της φυγής. Ο Κοριολίς σήκωσε σχεδόν τη Μαγδαληνή μισολιγθυμισμένη, άφου πέταξε από πάνω της τα άνθη της πορτοκαλιάς, που η μυρωδιά τους είχε οδηγήσει ως εκεί τον ανθρωποκίτημο.

— Μείνε σύ, Ζωή, έδω! Κράτησέ τον.

Και κατέβηκε μαζί με την κόρη του και τον γαμπρό του σκάλα που ρισκόταν στην άκρη του διαδρόμου, ενώ ο Νοέλ βγαίνει από την κεντρική σκάλα, άνοιγοντάς τα ρούχια του.

Ο Πατριόκιος έξω φρενών, σταμάτησε ένα αυτοκίνητο, άνοιξε τον πεθερό κι' ανέβηκε μαζί με τη Μαγδαληνή στο όχημα δίνοντας τη διεύθυνση του σιδηροδρομικού σταθμού.

Ένώ το αυτοκίνητο περνούσε μπροστά από ένα δημόσιο Πατριόκιος σταμάτησε το άμαξι, κατέβηκε και σε λίγο έφτασε.

— Άπό που έρχεσαι; ρώτησε η Μαγδαληνή που είχε στή από την άπ'ότιμη στήση του αυτοκινήτου.

— Έπληγα ν' αγοράσω ένα ρεβόλβερ.

— Τι να το κάνεις;

— Για να σκοτώσω το Μπαλαόο σ'.

— Χαμένα λεπτά, Πατριόκι! Δεν σκοτώνει ένας ανθρωποκίτης μ' ένα ρεβόλβερ.

— Τι λές; Δεν σκοτώνεται!...

— Ένας ανθρωποκίτης!...

Μόνοι μ'ες στο τραίνο οι σύζυγοι άνασαν με άνακούφιση και η Μαγδαληνή έπαι τέλος ν' άποκαλύψει στον Πατριόκιό το μεγάλο μυστικό.

— Όταν χλωμή σαν πτώμα έταίσε στην στήση της, ο Πατριόκιος δὸ μέρος να τήση ένα έπιφώνημα που πρόδωσε τη σκέψη:

— Πιστεύω ότι σε λίγο θα βρούμε στο κακουργείο! Ο πατέρας σου είναι δολοφόνος!

Στα λόγια αυτά η Μαγδαληνή έμεινε σε. Ο Πατριόκιος σαστισμένος της έκοψε μισρή άλλατα, άνοιξε το παράθυρο και άναπνεύση τον καθαρό αέρα, της έκοψε το γαλά... Σε λίγο η Μαγδαληνή έδωσε μάτια και χαμογέλασε σὸν άδελφό.

Το τραίνο έτρεχε με τέτοια ταχύτητα προεξενόσε τρομό. Έξαφνα μπήκε το τουνβελ.

Ο Πατριόκιος και η Μαγδαληνή άπό σπιντο κοίταξαν ψηλά το μικρό φως και το πορτάκι και πίσω από το τζάμι είδαν κεφάλι του Μπαλαόο!

Ο Πατριόκιος σὸν άστραπή σήκωσε κι' κι' έπυροβόλησε σηματοδοτώντας άπό δυο μάτια του τέτατος.

Η Μαγδαληνή τρελλή άπό άπελπισία λησε να άνοίξει το πορτάκι με κίνδυνο να σκοτωθεί στο τούνβελ.

Η σφαίρα έκαμε μία τρύπα στο κρύσταλλο της πόρτας, έβγαλε ένα αίμα και άνάμεσα στα δυο μάτια του Μπαλαόο κρατιόνταν έκεί, σκαρξ αλωμένος στο κρύσταλλο.

Η Μαγδαληνή άκίνητη μὲς στα μπράτσια του Πατριόκιου το Μπαλαόο να την κτεράζε με τα μάτια του που ήταν κλεισμένα και που ποτέ δεν είχαν άνοιξη αυτή τη στιγμή.

Τέλος ο Μπαλαόο έκανε τις δυνάμεις του: το κεφάλι του μήλωσε και ο ανθρωποκίτης χάθηκε στη μάση της τούνβελ, μὲς στο φοβερό κρότο του τραίνου.

Μπαλαόο! Μπαλαόο!... φώναξε άπελπισμένη η Μαγδαληνή.

Μά ο Μπαλαόο δὸν μπορούσε πιά να την άκούει. Ο άκουσμένος θα είχε γείνει χίλια κομμάτια!

Ένα τραίνο, κάτω από ένα πέλας δὸν έρχετο για να σκοτώσει ανθρωποκίτη.

Η Μαγδαληνή πνιγόταν με τα τρις άρχιζε να άναπνέει.

Ο Πατριόκιος βλέποντας την Μαγδαληνή, σχεδόν μισοπεσμένη, άνα να διακόψει το ταξίδι. (Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' η Λιάνα άργει... Γιατί τόχα; Ά... έξω... καταλαβαίνω... Θέλησε να τον δει προηγούμενος... Θέλησε να τον ρωτήσει... Κι' αυτός τί θα πη;... Άπό αυτόν έξαρτάται ή εύτυχία μου, ή εύτυχία των τελευταίων μου ήμερών...

Θέε μου, γαλήνεψε την ψυχή μου, δώσε ήρεμία στο πνεύμα μου. Υποφέρω τόσο Θεέ μου!...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ')

(Την επομένη)

Βρίσκουμαι πάλι στο σπίτι μου, κοντά στον σύζυγό μου; Πόσο παράξενο μου φαίνεται αυτό!...

Νομίζω πως όνειρεύομαι. Υπάρχουν στιγμές που τινάζομαι άπότομα για να ξυπνήσω, έχω την εντύπωση πως ζω μέσα σ' ένα αλλόκοτο και τρομερό έφιάλτη...

Όσα συμβαίνουν γύρω μου μου φαίνονται πως δὸν συνέβησαν ποτέ...

Έφωγα από αυτό το σπίτι, άκολουθήσα τον Ζάκ, ταξιδέψαμε στην Ταϊλά;

Μου φαίνονται τόσο μακρινά και τόσο ψεύτικα όλα αυτά!... Όταν έαναγύρισα χθές, ο Έρνέστος μὲ περίμενε μὲ άγνοια. Κάθισε άρκετη ώρα κοντά του. Μου κρατούσε το χέρι και μου μιλούσε, μου μιλούσε άκατάπαντα. Όταν ήρθε ο γκαμπρός με πήρε ιδιαιτέρως και μου σύστησε να μη τον κοιτάζω μὲ όμμους, να μη τον άφίω να μιλάω κι' ο ίδιος, γιατί τὸ καθέτι, ή παραμικρή του βήγαν άληθινά.

Την νύχτα ο Έρνέστος ύπέφερε πολύ. Τὸν έπείραζε πυρετός και παραμυλοθες. Έφώναζε τὸ όνομά μου, δὸν έγνώριζε κανένα άπ' όσους ήσαν γύρω του.

Τὸν μιλούσα και δὸν μ' άκούγε, δὸν μ' έγνώριζε...

Ηδὲλα να σηκοθῇ και να φύγει. Έφώναζε και χειρονομούσε, τα μάτια του ήσαν δοκ.

Σκηνή έπάνω του προσπαθούσα να τον καθυσοχάσω.

— Έρνέστε, είμ' έδω σιμά σου, ήσύχασε...

Μά τοῦ κάνω έκοπίαζε. Η κρίσις του αὐτῇ έκοπῆσε ως τις 2 μετὰ τα μεσάνυχτα.

Συνήθε σιγά-σιγά, μύδρωξε ένα βλέμμα εύγλωσσώνης και κοιμήθηκε.

Όταν πήγα στη κορβετοκοκιάρα μου να κοιμηθῶ ήμουν τρομερά έννευρισμένη.

Έπεσα νινυμένη, όπως ήμουν στο κορβετό μου κι' άρχισα να κλαίω.

Καταλαβαίνω καλά πειά πως τὸ μαρτύριο αὐτό μου τὸ έπιβάλλει ο Θεός...

Καταλαβαίνω πως δὸν θ' άνθῆξω ως τὸ τέλος στη δοκιμασία αὐτή.

Τὰ νεύρα μου είναι έρεθισμένα, τὸ σώμα μου κατάνοο...

Κάθουμαι μόνη μου και κλαίω-κλαίω άκατάπαντα.

Στὸν Έρνέστο προσποιούμαι την εύχαριστημένη. Άναγκάζομαι να τοῦ μιλῶ για τὸ μέλλον...

Και τὸ ίδιο κάνω και στὸν Ζάκ. Είμαι ύποχρεωμένη να παίζω ένα έγκαριστό ρόλο για τὸν καθένα.

Καμιά ίσως γυναίκα δὸν βρέθηκε ποτέ στη θέση μου. Χωρισμένη άπό τὸν άνδρα μου ζω μαζί του περιμένοντας τὸ μοιραίο τέλος του και συγχρόνως παρηγορῶ τὸν φίλο μου άπό τὸν όποιο με άπέσπασε ή τελευταία αὐτῇ συμφορά...

Τι θ' άπογίνα;

Έρχονται στιγμές που νομίζω πως θα μου σαλέψῃ τὸ μυαλό!... Προτιμότερη όμως ή τρέλλα.

Ένας τρελλός δὸν νοιάζει τίποτα, δὸν θυμάται τίποτα, δὸν ύποφέρει...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Κομήσης Ρ...')

(Τὸ μεσημέρι της ίδιας ήμέρας)

Ηρθε και με έπισκέφθηκε λίγο πριν άπ' τὸ μεσημέρι ο κ. Μο... Έπαι τρομερά άλλαγμένος, χλωμός και σαστισμένος, σὸν να την νύχτα του με πυρετό.

Μερικές στιγμές ήσαν τόσο άφηρημένος όπως

δὸν πρόσεχε τί τοῦ έλεγα. Τὰ λόγια του ήσαν άσυνάρτητα και μεσοδόμενα. Φοβήθηκα πολύ που τὸν είδα έτσι. Ο χωρισμός του άπ' την Λιάνα τὸν έχει κάμει άνο-κάτω. Αὐτὸ φαίνεται καθάρα όσο κι' άν προσπαθῇ να τὸ κρύψῃ.

Τὸ άπόγευμα θα δῶ την Λιάνα και θα της δώσω να καταλάβῃ πως ή κατάσταση του φίλου της είναι κρίσιμη.

Είμαι όμως ζήτημα αν θα μπορέσω να τὸν παρηγορήσω.

Η θέσις της είναι φοβερή. Άν δὸν φοβόμουν μήπως συμβῇ καμιά νέα συμφορά θα της τὸ έκορυβα...

Φίλη μου Λιάνα!...

Πόσο θα ύποφέρῃ ή δυστυχισμένη!...

Άπ' τὸ ένα μέρος ο Έρνέστος άρκετος βαρεὶ κι' άπ' τὸ άλλο ο άγαπημένος της μισέτρελλος άπό έρωτική άπαισία...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάζ')

(Τὸ μεσημέρι)

Ο Έρνέστος έύπνησε σήμερα ήσυχότερος άπό χθές.

Πήγα και τοῦ κράτησα συντροφιά άρκετη ώρα. Μὲ κόνταζε διαρκῶς στα μάτια ενώ μου μιλούσε και έξαφνα μου είπε:

— Στενοχωρεῖσαι Λιάνα;

— Εγώ;... Όχι... τοῦ είπα.

— Μή μου τὸ κρύβεις Λιάνα, στενοχωρεῖσαι. Τὸ βλέπω στα μάτια σου, στην μορφή σου. Είσαι τόσο άλλαγμένη άπό χθές... Γιατί δὸν μου λες την αλήθεια;

— Φίλε μου, δὸν έχω δίκιο. Είμαι λίγο χλωμή ίσως γιατί φοβήθηκα την νύχτα για την ζωή σου. Ήσουν τόσο άσχημα...

— Αὐτὸ είναι μόνο;

— Αὐτὸ Έρνέστε.

— Δὸν ύποφέρεις που μένεις μαζί μου;

— Θεέ μου, όχι... όχι!

— Μου τὸ δοκίμασε Λιάνα;

— Σοῦ τὸ δοκίμασα. Άνυπόμει μόνο για την κατάσταση σου. Αὐτὸ είναι όλο...

— Λιάνα... αν σε ρωτήσω κάτι, θα μου πῇς την αλήθεια; Θα μου άπαντήσεις με ειλικρίνεια;

— Αμφιβάλλεις γι' αὐτό;

— Ναι ή όχι... Μά μή με παρεξηγῇς Λιάνα... Θέλω να μάθω κάτι... Θέλω να ξέρω...

— Θα σοῦ πῶ ό,τι θέλεις ειλικρινῶς Έρνέστε. Μίλησέ μου.

— Λιάνα... Θεέ μου πως τρέσω!

— Μά γιατί, φίλε μου; Τι συμβαίνει; Μίλησέ μου, μίλησέ μου ελεύθερα...

— Έστο... Άκουσε Λιάνα. Θέλω να μάθω τι σκέπτεσαι για μένα. Θέλω να μάθω τι έχω στη καρδιά σου Λιάνα...

— Γιατί βασανίζεσαι άπό αμφιβολίες Έρνέστε;... Τὸ γεγονός πως έτρεξα κοντά σου όταν έμαθα ότι είσαι άρρωστος, δὸν είναι άρκετό για να σοῦ δείξῃ τί αισθάνομαι για σένα;

— Δὸν πρόκειται για τὸν όλκτο σου Λιάνα.

— Μά δὸν είναι ολκτος Έρνέστε.

— Όχι, άκουσέ με, δὸν μ' ένοήσες. Θέλω να μάθω, θέλω να ξέρω άπό τώρα τί θα συμβῇ στο μέλλον...

— Στο μέλλον;...

— Ναι Λιάνα. Θέλω να μου πῇς μ' όλη σου την ειλικρίνεια τι θα κάνεις αν γίνω καλά, Λιάνα, αν δὸν πεθάνω;

('Άκολουθεί')

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΡΚΩΣΗ

Ο ΠΟΛΥΕΛΛΑΙΟΣ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

Μία ναυμαχία με τους κουράφους. Τό ναυτέπουλε και ο πολυέλλαιος του Λουδοβίκου ΙΑ' το κομπολόι του Σαρκώση στα χέρια του Κουντουριώτη. Μία επίσκεψις του Σαρκώση στο Μοναστήρι της Υδρας. Τό τέχνασμα του Κύρ Λάζαρος. Τό τάμα στους Άγιους Ταξιάρχες της Σελήνης. Τό κειμήλιο του νησιού.

Συνεχίζουμε την εξιστόρησι των κατορθωμάτων του Υδραίου καπετάν Σαρκώση, που άρχισαμε στο προηγούμενο φύλλο.

— Όσο το μαύρο καράβι, που έρχότανε από τ' Άλγερινικα παράλια, έπλησίαζε, τόσο γαινότανε καθαρότερα ότι ήταν πειρατική κορβέτα. Ο δεύτερος πλοίαρχος, καπετάν Μεθενίτης, έξέφρασε τη γνώμη ότι πιθανόν έξέφρασε ο καπετάν Σαρκώσης.

— Σήμωρα όμως θα κρημασθώ αυτός, άπάντησε με πεποίθησι ο Σαρκώσης.

Τά δυο καράβια είχαν κοντογυλώσει. Έξαφνα, ακούστηκε έπάνω από την ήσυχη θάλασσα μακρόσυρτη φωνή σε Τούρκικη γλώσσα. Ο άρχιπαιρτής πρόσταξε με τη ναυτική σάλπιγγα (τόν τηλεβόα) τους 'Υδραίους να παραδοθούν 'άν δεν ήθελαν να χάσουν τη ζωή τους!

Αντί άπαντήσεως έβρόντησε μία κανονιά. Ο καπετάν Σαρκώσης είχε δώσει τη διαταγή της μάχης. Κ' έτσι, μεσοπέλαγα, άνάμεσα Εδρώπης και Άφρικής, άρχισε μία θανάσιμη ναυμαχία μεταξύ των δυο πλοίων, ποιά να βουλιάξει 'άλλο και δώση μπόλικη τροφή στα σκυλάκια, πών χοροπηδόσαν γύρω κινηγώντας τις μπάλες των κανονιών που έπεσαν στη θάλασσα!

Από την άκατάπανστη φωτιά των κανονιών, οι πυκνοί καπνοί της μπαρούτης είχαν σκοτεινιάσει την άτμόσφαιρα, γιατί ήταν και άπανεμιά. Για πολλά ώρα μόλις πόρταγε κανείς να ξεχωρήσει τό ένα πλοίο από τό άλλο, κ' έτσι βρόντηκαν τόσο κοντά που ή άντίετες τους μελεχτήκαν.

— Έμπρός, παιδιά, άνάω τους! φώναζε δυνατά ο Σαρκώσης και άνεμίζοντας ένα γιγαντινό πήδησε στο πειρατικό.

Οι ναύτες του, μεθυσμένοι από ένθουσιασμό, τόν έμυμήθηκαν και χύθηκαν μέσα φοβεροί, με τά ποικιλία στα χέρια! Πίσω τους πήγαινε και ο κορβόσκυλλος, 'Υδραίος κι' αυτός, γανγίζοντας και κόβοντας άνθρωπινές σάρκες με τις δοντάδες του. Η συμπελοκή κράτησε λίγη ώρα, ήταν όμως γριχτή σε άποτελέσματα. Οι 'Υδραίοι έχασαν και αυτοί τρεις δικούς τους, άλλ' από τούς κουράφους, όσοι δέν έσκοτώθηκαν, στριφογύριζαν, έμεινε σφιχτά, χερσποδάρα. Ο φοβερός Μικέλης ήταν νεκρός, με τό στήθος άνοιγμένο από σφαίρα κανονιοβ, οχεδόν άγνώριστος.

Άλλα τό πειρατικό καράβι ήταν λάφυρο άχρηστο πιά, γιατί ή μπάλες είχαν τρυπήσει σε δυο μεριές τό κουφάρι του κ' έκανε νερό. Ο Σαρκώσης διέταξε τούς ναύτες του να μεταφέρουν τούς τρεις νεκρούς 'Υδραίους στο καράβι, να πάρουν τά πολυτιμώτερα πράγματα από τό πειρατικό και ν' άτήσουν τούς αιχμαλώτους εκεί που ήταν, να βουλιάξουν μαζί με τό άνομο πλοίο τους.

Η διαταγή αυτής έτετελέσθη γρήγορα, γιατί τά νερά άναβαίνουν στ' άμπάρι. Και όταν τό 'Υδραίο μάκρυνε κάμποσο, ή κορβέτα του Μικέλη βούλιαξε όλοένα τραβώντας στα σκοτεινά θάλασσα βάθη τούς σκοτωμένους κουράφους και τούς άλλους που ήταν δερμένοι χερσποδάρα.

Ο καπετάν Σαρκώσης, σάν εύλαβητικός 'Υδραίος, συλλογίστηκε τότε να κατεβή στην καρμίνη του ν' άνάψη μία λαμπάδα μπροστά στο εικόνιομα του 'Αη-Νικόλα. Φαντασθήτε όμως την έκκλησή του, όταν βρήκε την καρμίνη του κατάφωτη! Όλα τά κεριά του χυσο πολυελαίου—που είχε πάρει από τόν 'Ισκιανό ενταγέλιον και είχε κρημάσει στο ταβάν της καρμίνης του—ήσαν άναμμένα. Ο μοιτσός του καραβιού, ένα παιδί δώδεκα χρονών, που ήταν άκόλο γονατιστό και προσεχότανε φοβισμένο σιωπώθηκε και είπε:

— Έγώ τ'άναψα, καπετάν Γιάννη, γιά να μ'ε βοηθήση ο 'Αη-Νικόλας.

— Και μ'ε έβοήθησε, παιδί μου, άπάντησε συγκινημένος ο Σαρκώσης. Πήγαινε όξω να ιδής.

Φορτωμένο και με τά λάφυρα τώρα τό καράβι τό Κουντουριώτικε πού τό κυβερνοίσε με τόση παλληκαριά ο Σαρκώσης, έβλεπε πάλω γιά την 'Υδρα, όπου δέν άρχισε να φάση.

Όταν ο Σαρκώσης βγήκε στη στεριά, ή πρώτη επίσκεψις που έκανε ήταν στον Κουντουριώτη. Ξεκινώντας τό κεντρικό κομπολόι του, διηγήθηκε όλα τά γεγονότα του ταξιδιού του, τη ναυμαχία με τούς κουράφους και τέλος έφρασε και στο πολιτικό κειμήλιο, τό βασιλικό πολυέλλαιο.

Ο κύρ Λάζαρος άκουσε σιωπηλός και με προσοχή. Σε κάποια στιγμή, πήρε με άφέλεια τό κομπολόι από τά χέρια του Σαρκώση και παίζοντάς το, βγήκε στο διάδρομο, έκάλωσε ένα από τούς πιά πιστους ενθώπους του, το τό έδωσε, με την έντολή να πεί άμέσως στο πλοίο και δείχνοντας στον ύποπλο άρχο τό κομπολόι, να ζητήσει και πάρη έκ μέρους του καπετάν Σαρκώση τόν πολιτικό πολυέλλαιο.

— Μόλις τόν παραλάβης, έπρόσθεσε ο 'Α. Κουντουριώτης, διτόν π'ε άμέσως στο Μοναστήρι, θά φροντίσεις να τόν κρημάσεις μπροστά στην 'Οραία Πύλη και ν' άνάψουν όλα τά κεριά του! Πήγαινε!

Η διαταγή έτετελέσθη με καταπληκτική γρηγορόδα και άκριβεια. Και ένώ ο Σαρκώσης έσυνέχιζε τη διήγησι του ταξιδιού του, ο Κουντουριώτης του είχε έτοιμώσει με την ίδια άνύποκτη άφέλεια τό κομπολόι του, τό όποιο, βγαίνοντας μία στιγμή, είχε ξαναφέρει από τιν άπασταμένο του, με την πληροφορία ότι ο πολυέλλαιος, άστροφωτός και μεγαλοπρεπής, κρημάτανε από τό θόλο του Ναού.

Ο καπετάν Σαρκώσης, χωρίς να όποψιάζεται τίποτε, σηκώθηκε να φύγ. Ο κύρ Λάζαρος το έλε:

— Άρ δέν π'ες και στο Μοναστήρι, ν' άνάψης ένα κερί και στην Παναγία που σούδειξε ιθαύμα της;

— Θα πάω, κύρ Λάζαρος, άπάντησε ο Σαρκώσης, έσφιξε τό χέρι του Κουντουριώτη και έφυγε.

Φθάνει στο Μοναστήρι και άνύποκτος μπαίνει στο Ναό. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη του όταν, μόλις έπροχώρησε μέσα, άνίχνισε κρημασμένο και ταλαντευόμενο άκόμη μπροστά στην 'Οραία Πύλη τόν πολυέλλαιο του με όλα τά κεριά του άναμμένα!

Διαμαρτυρούμε στον 'Υγιόμνο του Μοναστηριού, ζητεί έπίγρησις, δοκίμασε, ότι τόν έχει τάμα στους Άγιους Ταξιάρχες της Σέλης και έπιμένει να τόν κατεβάση και τόν πάει μαζί του.

— Τόν έχω τάμα στους Ταξιάρχες, έλεγε, πού μ'έδωσαν από την τρικυμία! Πώς βρόντηκε δώ; Ποιός τόν έφερε;

— Άλλ' ο 'Υγιόμνος, πού είχε εγκρίτως ειδοποιηθεί, είπε: — Ο κύρ-Λάζαρος!...

Τό ένδοξο αυτό όνομα δένεπνε τόσο σεβασμό και είχε τόσο γόητρο, ώστε ο Σαρκώσης—που καταλάβαινε ότι θά ήταν και άνευλάβεια να κατεβή από την έκκλησία τόν πολυέλλαιο, μιά φορά πού είχε άφιερωθεί—παράτησε κάθε άξίωσι, έκανε τό στανρό του, άσπασθηκε τις άγιες εικόνας και γύρισε στο καράβι του.

— Θ' άγοράσω έναν άλλον πολυέλλαιο από τη Βενετία, είπε, και θά τόν πάω στους Άγιους Ταξιάρχες.

Αυτή εινε ή περιγραφή Ιστορία του άριστοφυλακτικού αυτού πολυελαίου του Λουδοβίκου ΙΑ', τόν όποιον με εύλαβική στοργή ή δικαιο ύπερηφάνεια φυλάει ως σήμερα τό δοξαμένο νησί της 'Υδρας.

Τό Ιστορικό κειμήλιο έχει ύψος 70 έκαστοτών του μέτρου, στήνεται από άγχορον και εινε άδρά έπιχρυσωμένο. Ο άξονάς του, στο κάτω μέρος, τελειώνει σε σφαίρα πλατισμένη, της όποιας ή κορυφήν έπιφάνεια φέρει γύρω-γύρω έξη βραχίονες μαμπετόμενους με χάρη προς τό κάτω και πάλι άνιρθωμένους στο ίδιο ύψος. Σε κάθε βραχίονα άναράζει κροσσάτης. Μεταξύ αυτών, στην έπιφάνεια της κεντρικής σφαίρας (που άποτελεί τόν κορμό του πολυελαίου) εινε σκαλισμένες, σε είδος μεταλλίων, έξη βασιλικές μορφές, καθέμια σε μέγεθος ταλλήρου. Τό όλο καλλιτέχνημα εινε σφυρηλατο, κομψότατα δουλεμένο και διατηρείται ως σήμερα σε άρίστη κατάσταση.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Η κόρησσα Ντέ Σω Ταβάν. Η ζωή της και οι ιδιοτροπίαι της. Αί μυστηριώδεις εξαφανίσεις της. Η έκκεντρικότης της. Τό τελευταίο της βράδυ. Πώς έχάθηκε έντελως άνεξήγητα. Βαθύ και σκοτεινόν μυστήριον. Την έπληξε ο Σατανάς...

Ένα από τά μυστηριώδεστερα και πλέον άνεξήγητα γεγονότα, άπ' όσα άναφέρει ή σύγχρονος Ιστορία, ύπηρξεν άσφαλός και ή εξαφάνισις της κομήσσης ντέ Σω - Ταβάν τόν προπερασμένο αϊώνα. Πολλοί έπεχείρισαν να δώσουν μίαν εξήγησιν στην εξαφάνισιν αυτή, τό μόνο όμως που κατάρθεσαν ήταν να περιπλέξουν άκόμη περισσότερο τά πράγματα, και να πυκνώσουν άκόμη πιά πολύ τόν πέπλο του μυστηρίου που σκεπάζει αυτή την ύπόθεσιν.

Δε άφηγηθούμε λοιπόν ξερά τό γεγονός—όπως τό περιγράφει ή μαρκησία ντέ Κρενύ στα «Άπομνημονεύματά της»:

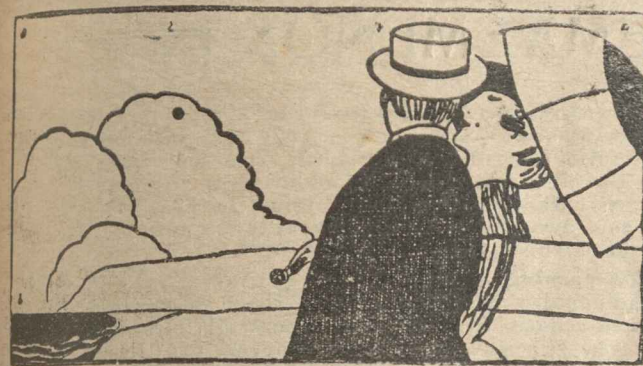
Η κόρησσα ντέ Σω - Ταβάν έθεωρείτο από όλους όσους την έγνώριζαν ως μυστηριώδες και παράδοξο πρόσωπο. Οι τρόποι της ήταν άπόνομοι και άγριοι, και ήσυχάζτο φανταστικά με τόν πνευματισμό και έν γένει με όλες τις άπόκρυφες έπιστήμες. Ούτε φίλο είχε κανένα, ούτε συγγενείς άνεγνώριζε. Είχε διακόψει κάθε σχέση τόσο με τούς δικούς της συγγενείς όσο και με τούς συγγενείς του άνδρός της. Κατοικούσε, σχεδόν διαρκώς, σ' έναν παλιό και ζοφερό πύργο, όνομαζόμενο «Λούζε», κοντά στην περιοχή «Σω - Λέ - Ντύκ» της Βουργουνδίας. Η κυρία ντέ- Σω, χανόνταν κομμάτι φορά από την κατοικίαν της, μπρός άπ' τά μάτια των άνθρώπων της, χωρίς κανείς άπ' αυτούς να καταλάβη πού πήγε και χωρίς να μπορούν να φαντασθούν τι είχε γίνει. Έξαφνα δε, ύστερα από έπτά - όκτώ ήμερών άπουσίαν, την άκουγαν να χτυπά τό κουδούνι άπ' τό δωμάτιό της και να καλή τόν ύπηρέτη. Όταν έμπαιναν εκεί, την ξαναβρίσκαν ήσυχη και άτάραχη, σάν να μην είχε συμβεί τίποτα, με τά ίδια ρούχα που φορούσε όταν είχαν εξαφανισθεί. Ο πριγκιπ γτέ Κοντέ, διοικητής τότε της Βουργουνδίας, και ο έπαρχος Μπονού, παρακολούθησαντες συστηματικά τις εξαφανίσεις της αυτές, άναγκάστηκαν να όμολογήσουν στο τέλος όξ... δέν μπορούσαν να έννοήσουν τί έτερεσε.

Ένα σαββατόβραδο, ή κόρησσα ντέ Σω άποσύρθηκε στο δωμάτιό της όπως πάντα. Κατόπιν έστειλε τις ύπηρέτριές της να κοιμηθούν, άφού τούς είχε δει θά γδύνονταν μόνη της, άργότερα. Οι ύπηρέτριες φεύγοντας, άκουσαν καθαρά την κυρία τους να κλειδώνει μέσα στο δωμάτιό της. Αυτό τούς έφάνηκε παράδοξο, γιατί ή κόρησσα ποτέ της δέν συνήθιζε να κλειδώνει τό δωμάτιό της. Τό δωμάτιό της κομήσσης βρισκόταν στον πυργίσκο του μαγαζιού. Δέν είχε δε παρά ένα μόνο παράθυρο, κινκλιδωτό. Τό πλάι, σύμφωνα με την παλαιά άρχιτεκτονική, ήταν κι' αυτό κλειδωμένο με στερεό κινκλιδωτό σε σχήμα σταυρού. Έκτός από τό πλάι, τό παράθυρο και την πόρτα, πού ή κόρησσα καθώς είπαμε, την είχε άμπαρμένη από μέσα, άλλην έξοδο δέν είχε τό δωμάτιο. Τέλος τό δωμάτιο αυτό συγκοινωνούσε κι' ένα άλλο δωμάτιο, μικρότερο, στο όποιον κοιμάταν μία γρηά γεροντοκόρη, θεία της δουκίσσης, την όποιαν ή άνεψις της είχε περιλάβει σπίνι της, γιατί έπαυσε από ένα είδος ήλιόστιχτης. Έτσι, έχετε πλήρη την εικόνα του δωματίου της κομήσσης.

Την έπομένη τό πρωί λοιπόν, στις έφτά, ένας ύπηρέτης μήκως όπως κάθε μέρα στο δωμάτιο όπου κοιμάταν ή θεία της κομήσσης. Φαντάζεσθε όμως την έκκλησή του όταν βρόντηκε από τού έξής θεάματος: Η γεροντοκόρη ήταν εξαφανισμένη, άναίσθητη στο πάτωμα, φορώντας τά νυχτικά της και τόν νυχτικό της άποδοφο, και κρατώντας σφιχτά στα χέρια της τό κορδόνι του κουδουνιού τό όποιον είχε έκρεμάσει άπο τόν τοίχο. Τό μόνο που κρέπαταν να μάθουν από αυτήν, όταν την συνέφεραν, ήταν ότι «είχε λιποθυμήσει άπό τόν τόρο», κι' ότι δέν θυμόταν πια τίποτα. Οι ύπηρέται τότε χτυπήσαν έλαφρά πρώτα, δυνατότερα κατόπιν στο δωμάτιό της κομήσσης. Κανείς όμως δέν τούς άπάντησε. Άναγκάσθηκαν τότε να σπάσουν την πόρτα—ή όποία ήταν πάντα κλειδαμένη από μέσα—και να παραβιάσουν τό δωμάτιο. Λάβετε υπ' όψιν ότι στο σπάσιμο της πόρτας, παρεστρίκοντο ο έφημέριος, ο άρχοντας του τόπου και όλες ή άρχές. Φαντάζεσθε λοιπόν, την κατάπληξη όλων αυτών των άνθρώπων, όταν, άφού μπήκαν μέσα στο δωμάτιο, είδαν ότι ή κόρησσα... έλειπε!...

Τό κλειδί της πόρτας βρισκόταν έπάνω στην κλειδαριά. Καμμία μεταβολή δέν είχε γίνει στο δωμάτιο. Τό κορβόκι ήταν άπείραχτο. Άνα κεριά κα όποια ή ύπηρέτρια είχε φέρει τό βράδυ, ήταν μισοκαμένα και άβυσμένα. Έταν γανερό ότι είχαν σβόσει την νύκτα. Κοντά στην πολυθρόνα της κομήσσης, βρόντηκε ή μία παντοφλά της!...

Τι είχε γίνει ή κόρησσα; Πώς είχε εξαφανισθεί έτσι μυστηριώδως; Κανείς δέν μπορούσε να καταλάβη, όπως δέν μπορούσαν να καταλάβουν και πώς είχε φύγει άπ' τό δωμάτιό της, λές κι' ήταν ουλή και πέταξ!... Μυστήριον βαθύ και σκοτεινόν άπλόητης γύρω άπ' την εξαφάνισιν της. Την περίμεναν βδομάδες και μήνες, χρόνια και χρόνια να ξαναφανή στον πύργο της, μα δέν την ξαναδών ποτέ πλέον... Και ή εξαφάνισις της έμεινε ως μία άπ' τις πιά μυστηριώδεις εξαφανίσεις της Ιστορίας, έντός αν πιστώσουμε τούς θρύλους της εποχής εκείνης, κατά τούς όποιους την κόρησσα ντέ Σω την έπληξε ο Σατανάς, μετά του όποιου είχε στενάς σχέσεις, όπως διεδίδετο...

ΤΑ ΚΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Από φιλικές συζητήσεις γιά την οικογενειακή τους ζωή και γιά την διαγωγή των συζύγων τους. Η μία παραπονιέται ότι ο άνδρας της δέν την συλλογίζεται καθόλου.

— Έγώ, λέει ή άλλη, βόλκα έναν τρόπο όστε ο σύγγός μου να με σκεπτάται διαρκώς.

— Ποιον τρόπο; — Κάθε δύο τρεις μέρες του παρουσιάζω και έναν λογαριασμό, έλεγε της μιλιτσης, άλλοτε της κρημασμένης και ούτω καθ'εξής!

Ο Άνδρας Π... διηγείται πώς έσώθηκε ως εκ θαύματος από ένα ναυάγιο, ένώ έγύριζε από την Εδρώπη.

— Σε μία στιγμή, λέει, πού είχα βουλιάξει βαθειά είδα τόν κύρ με τό μάτι μου. Αίλοιπόν έκείνη την στιγμή συνέβη κάτι τό άπίστευτο. Όλες άνεξαιρέτως, όλες ή άνεμνήσεις του βίου μου, έβγαλαν από μπρός μου σάν μιά κινηματογραφική ταινία. Τά ήθη ήθηκα σ'ε λέω όλα άνεξαιρέτως.

— Δέν μου λές; ρωτάει κάποιος, από την παρέα, θυμήθηκες κι' έλεις... τις έκάτο δραχμές που μου χρωστάς;

Κ' έλεις... δέν άνήντης!...

Σε κάποιο έξοχικό ευθεσιατόριο ένας πελάτης δηλώνει ξαφνικά ότι δέν πληρώνει τόν λογαριασμό.

Τό Γκαρσόν.—Κύριε, άν δέν πληρώσετε τόν λογαριασμό θά στείλωμε χερσποφύλακα.

Ο Πέλατης.—Αυτό άκριβώς, θέλω κι' έγώ, να φωνάξω χερσποφύλακα γιά να ιδή τόν λογαριασμό και να σ'ε πάρη μέσα κι' έμένα και τόν άρεντινό σου!...

Η κόρη της κυρίας Β... σπουδάζει στο Παρίσι νομικά.

Μία μέρα κάποια φίλη της κυρίας Β... πού πήγε να της κάνει έκπληξη την ρωτάει:

— Είπατε εύχαριστημένη από τις σπουδές που κάνει ή κόρη σας στο Παρίσι;

— Πάρα πολύ εύχαριστημένη. Προώδευσε καταπληκτικά. Φαντασθήτε ότι κατάρθεσα... να παντρευθώ έναν από τούς καθηγητάς της!

Στο δικαστήριο: Ο Πρόεδρος.—Γιατί κατηγορούμενε έλεψες τά παληά ρούχα του μηνιού;

Ο κατηγορούμενος.—Τά νόμισα γιά μαινούργια, κύριε Πρόεδρε.

Ο Κάρολος Ντυνόν σταματάει μία μέρα στον δρόμο τόν φίλο του Μωρίς και του λέει θυμωμένος:

— Έραθα π'ες παντρεθείσαι Μωρίς, είνε αλήθεια;

— Ναι.

— Με την δεσποινίδα Όρλάν;

— Άκριβώς.

— Μα, πού δύο μηνών πού άπόρκειστο να την παντρευθώ έγώ και σε ρώτησα με συνεβούλευσε να μη την πάρω γιατί θά καταστρεφόμαι.

— Ναι... σου είπα ότι αυτή δέν είνε γυναίκα γιά σένα. Αυτό όμως δέν θά π'ε δέν κάνει και γιά μένα!...

Καταπληκτική, σάν να βγήκε από όλίγον από τά χέρια του τεχνίτη, άν και ή άπαστραπύσσα χρυσή έπιφάνειά του ούτε έπιχρυσώθηκε ποτέ από την εποχή εκείνη, ούτε με κανέναν άλλο τρόπο γυαλίστηκε ή έκαστριχτή.

Όσοι πηγαινούν στην Ιστορικήν 'Υδρα, δε μ'ε λησμονούν να τόν τόν θάμασιον αυτό πολυέλλαιο.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΚΟΜΕ

Ήταν τὸ βράδυ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ἐνας ἀνεμὸς παγωμένος ξεκαθάριζε τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὰ λίγα σύννεφα ποὺ τὸν σκέπαζαν ἀκόμη καὶ τὰ ἀστὲρα ἐπρεμεύλιασαν οὐρανόθεν, ἀδύνατα καὶ ὠραία ὅπως ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ.

Ἡ Ζοζέτα καὶ ὁ Φρέντ γόρριζαν περὶ τὸ σπῆτι τους ἀπὸ τὸν κινηματογράφου. Ἐκείνη ἦταν ψηλὴ ὀκτώ ὁ Φρέντ. Κι' ἐκεῖνος ἦταν νέος, λεπτοκομμένος κι' ἐλαφρὸς ὅπως ἐκείνη. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, καθὼς τοὺς ἐβλεπε κανεὶς νὰ περπατοῦν μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα ἐμάντανε πὺς ἦσαν ἐρωτευμένοι.

Ἐξανδραβανιστὴ τὸ παρασμένο καλοκαίρι καὶ στίς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου εἶχαν κι' ἄλλας παντρευτῆς.

Ἐρισκόντουσαν ἀκόμη στὸ πρῶτο στάδιο τῆς εὐτυχίας, στὴν πρώτη μέτρη τῆς ἀγάπης τους, ποὺ διψοῦσε ἀκόρη ἀπὸ χάδια κι' ἀπὸ μοναξιά. Γι' αὐτὸ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν τὸ χριστογεννητικὸ ρεβεγιὸν στὸ σπῆτι τους μονάχοι.

Μόλις μῆψαν στὴν φωλιτσα τους ἡ Ζοζέτα φόρεσε τὴν περὶ νεοκλιτὴ νουαλέττα της, χτένισε τὰ μαλλιά της, ἔβαλε κοκκινιά στὰ χεῖλιά της καὶ στολίστηκε μὲ ὅλα της τὰ κοσμήματα, σὺν τὰ ἐπικρατεῖα νὰ ἐμφανισθῇ σὲ κανένα χορὸ. Ἐπειτα πῆγε καὶ καθῆκε ἀπάνω στὸν ἀνδρὰ της, μέσ' στὴν κομψὴ τραπεζαρία τους.

— Τὴ ὥρα! ποὺ εἰμαστε ἐτοίμοι! τοῦ εἶπε γελαστῆ, ἐνῶ ἐκείνη τὸ λεμόνι γιὰ τὰ στρεΐδια, κι' ἐνῶ ὁ Φρέντ ἐξοβόλωνε ἕνα μπουνάλι σαμπάνιας.

Ἀρχισαν νὰ τρώγαν μὲ χάδια, μὲ φιλιὰ, μὲ γέλοια καὶ χαρὰ, εὐτυχισμένοι καὶ σχεδὸν ἀμύλητοι. Τὴ τὰ ἤθελαν τὰ λόγια: Συνανενοῦντο μὲ τὰ βλέμματα. Ποῦ καὶ ποῦ ἀνέβαιναν νὰ τοὺς ἐξοργίσουν κομμάτια λέξις τρυφερῆς καὶ χαϊδευστικῆς.

Σαφινὰ σὲ μιὰ στιγμή ἀκούσθηκε τὸ κουνδὺνι τῆς ἐξώπορτας τοῦ διαμερίσματος τους. Ήταν ἕνα κουνδὺνισμα σύντομο ἀλλὰ ποὺ τὸ ἀκούσαν κι' οἱ δύο. Κατάπληκτος ὁ Φρέντ σταμάτησε τὸ μαχαίρι του ἐνῶ ἐτοιμοζύτανε νὰ κόψῃ τὸ φουὰ-γκοῦ καὶ ἡ Ζοζέτα, μὲ κάποια ἐκφορὰ ἀνησυχίας σὺν προσώπῳ της, παρῆντο σὺν τραπεζίῳ τὸ πρόσωπό της.

— Νὰ πάω ν' ἀνοίξω; ρώτησε ὁ Φρέντ μὲ ἀπορία μὴ ἔχοντας τί ἐπρεπε νὰ κάνει.

Τὸ χτύπημα ἐκεῖνο, ἀγνωστο γιὰ τὸν, τοὺς εἶχε ἀναστατώσει. Ὁ ἀγνωστός ἐκεῖνος ποὺ τοιμοῦσε τέτοια ὧρα νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ καὶ νὰ διακοπῇ τὴν μοναξιά τους εἶχε ἔρθει σὲ πολλὴ ἀκανάληλη στιγμή καὶ τοὺς εἶχε χαλάσει ὅλη τὴν διάθεσιν. Ήταν σὺν νάεινε οἱ-ξὲι νερὸ μέσ' στὸ κραδί τῆς εὐτυχίας τους.

— Νὰ κατεβῶ ν' ἀνοίξω; ἐναρώτησε ὁ Φρέντ.

— Μὰ βέβαιον... πρὸς ν' ἀνοίξω, τοῦ εἶπε ἡ Ζοζέτα ἐνῶ ἡ ἐκφορὰ τοῦ προσώπου της ἔλεγε ἀκριβῶς τ' ἀντίθετο. Ὅποιος κι' ἂν εἶνε εἶδε φῶς σὺν τραπεζίῳ καὶ ἔτσι πὺς εἰμαστε ἐδῶ... Κι' ἐπειτα μορφεῖ νὸ εἶνε κανένα τηλεγράφημα... Ἰσως νὰ συνέβη κανένα δυστύχημα...

Ἡ Ζοζέτα ἔτρεμε. Ἐννοιοῦσε πὺς ἡ εὐτυχία της ἦταν περὶ πολλὴ μεγάλη. Καὶ εἶχαν ἔναν ἀόριστο φόβο πὺς κάποια στιγμή, ἀπὸ ὧρα σὲ ὧρα, ὅλη αὕτὴ ἡ εὐτυχία της θὰ γκρεμιζόταν.

Ὁ Φρέντ σηκώθηκε καὶ κατέβηκε ν' ἀνοίξῃ. Ἡ Ζοζέτα τὴν ἀκολούθησε.

Ὅταν ἀνοίξαν τὴν πόρτα εἶδαν μιὰ κυρία ἡλικιωμένη, μὲ ρυτίδαμένο πρόσωπο, κι' ἐλαφρὰ κομπορησμένη.

— Τὴ ἐπιθυμεῖτε κυρία; τὴν ρώτησε εὐγενικὰ ὁ Φρέντ.

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μῶ μέσ' ἀπὸς ἰθὺς ἡ ἀγνωστὴ.

Καὶ μῆψε μέσα.

— Μὰ, κυρία μου, ἀσφαλῶς κάνετε λάθος στὴν πόρτα! τῆς φώναξε ἡ Ζοζέτα.

Ἡ ἀγνωστὴ ἐκούνθησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικὰ. Ήταν φτωχικὰ καὶ πένθιμα ντυμένη. Ἐνα μαῦρο καπέλο μὲ μεγάλο γύρο ἐσκίαζε τὰ μάτια της. Μὲ φωνὴν περὶ ἄρσην καὶ συνεσταλμένη συγχρόως εἶπε στὴν Ζοζέτα:

— Συγχωρεῖτε με κυρία!... ἐδῶ ἀκριβῶς: σὺν τέταρτο πάτωμα, πρῶτο διαμέρισμα ἀριστερὰ, ἐδῶ θέλω νὰ μῶ. Εἰσθε νεά καὶ εὐτυχισμένη, ἀλλὰ θὰ μὲ καταλάβετε ὅτι θέλω. Κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ ἤμου νεά, ἐδῶ μέσ' σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ διαμέρισμα, μαζὺ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν σύζυγό μου... Περγνοῦσαμε κι' ἐμεῖς ὅπως σὲς, τὰ χριστογεννητικὰ εὐτυχισμένοι ἐδῶ μέσ' σ' οἱ θεοὶ μας... Μὰ τώρα... εἶνε περὶ ἄρσην πῶς κι' ἐγὼ

μόνη κι' ὀρηκὴ!... Θὰ ἤθελα νὰ βροῖσκαμαι μαζὺ τοῦ ἀπὸ τὴν ὥρα, ἀλλὰ τὰ νεκροταφεῖα εἶνε κλειστὰ τὴν νύχτα. Γι' αὐτὸ παρκαλῶ ἀφήστε με νὰ μείνω λίγην ὥρα μέσ' σὺν διαμέρισμά σας, ἐδῶ ποὺ ἔζησα εὐτυχισμένη, ἀφήστε με νὰ μείνω λίγην ὥρα στὴν κρεβατοκάμαρα ποὺ πέρασα ἄλλοτε τόσο εὐτυχισμένη στιγμὲς...

Ἀφῶν καὶ συγγινόμενοι οἱ δύο σύζυγοι δὲν εἶχαν τὴν δύναμιν ν' ἀρνηθοῦν...

Καὶ ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη γυνὴ, μὲ τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ μὲ τὸ κίτρινο ρυτίδαμένο πρόσωπο, προχώρησε μὲ βῆμα ἀργὸ πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα...

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ ἡ Ζοζέτα τῆς προσέφερε τὸ προσενυτῆριό της καὶ τὴν ἀφῆκε μόνην τὴν προσενυτῆρην.

— Καθίστε, τῆς εἶπε, προσενυτῆρην, ἀναπολήστε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας τὰ περασμένα, μὴν ἐνεχλῆθε διόλου.

Σαναγύρισε ὡς ἔρα μὲ τὸν ἀνδρὰ της στὴν τραπεζαρία. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν οὐτε αὐτὴ οὐτε ὁ ἀνδρὰς της νὰ βάλλουν μπροστὰ σὺν στόμα τους. Τὸ χαμόγελο καὶ ἡ χαρὰ εἶχε σβῆσει ἀπὸ τὰ πρόσωπα τους. Ἡ ἐμφάνισις τῆς γυναικὸς ἐκείνης: ὅλας κανεὶς πὺς εἶχε ρίξει πᾶσι μέσ' σὺν τὴν ὀργὴν τῆς εὐτυχίας τους.

Εὐτυχὴς ἡ ἀγνωστὴ δὲν ἔμεινε πολλὴν ὥρα κλεισμένη στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ βῆκε πάλιν ἐξω καὶ εἶπε μὲ τὴν οὐρανὴν καὶ συνεσταλμένη φωνή της:

— Κυρία μου, κυρία, σὺς εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολύ. Ἐμεῖς πὺς θὰ μὲ συγχωρήσετε. Αὐτὸ ποὺ ἔκανα δὲν ἦταν καθὼς ἐπρεπε, ἀλλὰ μὲ εἶχε πιάσει ἕνα εἶδος μονομανίας... Κατὰ περνοῦσα ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ εἶδα τὸ παρὰ τὸν ὁδὸν σὺν τραπεζίῳ δὲν ἔβριμ πὺς μοῦ ἤρθε...

... ποὺ φάνηκε πὺς ἦταν ἀκόμη διὰ μερὶς τὸ διαμέρισμα αὐτό... καί, καὶ ἀνέβηκα...

Ὅσο ἀνέβαινα τόσο περισσώτερο μὲ τρεπεῖς ἡ αὐτοπάτη καὶ ὅταν ἐφθασα στὴν πόρτα δὲν ἐκρατήθηκα κι' ἐξήντησα...

Ὅταν βῆκα ἐκεῖ ἐσεῖς κατὰ τὸν ὁδὸν καὶ ἐμεῖς, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα πῶς νὰ κερτῶ...

Ἦταν ἀνὰ τὸν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν μου... Ζὰς παρκαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...

Ζὰς εὐχαριστῶ!...

Ἐπειτα ἀφῶ ἐξορῆσε ἕνα τελευταῖον βλέμμα γύρω της, ἕνα βλέμμα ἀλλήλων μὲ τὰ χεῖλιά της μισοανοιγμένα, μὲ τὰ στήθεα φουσκωμένα, τὰ μάτια γοργωμένα, σαστισμένα, σχεδὸν εὐτυχισμένα καὶ νὰ βλεπε κάποιον ὁπτασία, κανεὶς ἄρτι-ἀργά, στὴν σκάλα κι' ἐμεῖς.

Μέσ' σὺν κομψὴν τραπεζαρία ἔμειναν πάλι μόνοι ἡ Ζοζέτα καὶ ὁ Φρέντ. Ἀλλὰ

τὸ γέλιο εἶχε φῶς ὁριστικῶς ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους. Δὲν εἶχαν ὄρεξι νὰ φᾶν, σὺν ἡ σωματῆ τὸν τροβότα. Νεμῶν πᾶσι αὐτὴ ἡ κομψὴ τραπεζαρία τοὺς εἶχε χάσει τὴν εὐθὺν καὶ ἐπὶ τὴν ὥρην της. Ἐφαρὰ ὁ Φρέντ χτύπησε τὸ μέτωπό του σὺν τὸν ὁρὸς κάποιου ἑαφρὴν ἐμπνεύσεως καὶ μὲ φῶς παραδόξως ἐθῶν, φώναξε:

— Γιὰ ἄκουσε, Ζοζέτα! Δὲς νὰ τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ σὺν φῶμα, νὰ μῶς κοροῖδισε αὐτὴ ἡ κυρία γιὰ νὰ μῆ ἐδῶ μέσ' καὶ νὰ κλέψῃ τίποτα;

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀνέπαιστο, εἶπε ἡ Ζοζέτα χερνογελῶντος ὅλοα γιὰ τὴν σκέψιν του αὐτῆς.

Γελαστοί, ἑαφρὸι, χαρούμενοι ἔτρεξαν κι' οἱ δύο τους στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ ἀγνωστὴ μορφεῖ νὰ ἦταν αὐτὴ φῶρα τοὺς ἔφανε χαρὰ σχεδόν.

Κύτταζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐφῶσαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν νὰ λείπῃ τίποτα. Ὅλα τὰ πράγματα βρισκόντουσαν στὴν θέσιν τους. Ἡ ἀγνωστὴ δὲν εἶχε περὶ ἄρσην τίποτα. Δὲν τοὺς εἶχε γελᾶσει. Δὲν εἶχε μῆ ἐκεῖ μέσ' γιὰ νὰ κλέψῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ φέρῃ ἀνάμνησιν στὴν λάμπη τῆς εὐτυχίας τους, τὴν σκιά τῆς δικῆς τῆς δυστυχίας.

Τὸ χαμόγελο ἐναφῶντο καὶ πάλι ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους.

Ὁ Φρέντ θὰ ἤθελε νὰ τελέξῃ νὰ πιάσῃ τὴν ἀγνωστὴν καὶ τὴν χτυπήσῃ, νὰ τὴν χτυπήσῃ ἀλύπητα γιὰ τὴν εἰσεδίξιν τὴν χορὴν καὶ τὴν εὐτυχία τους.

Κι' εἶπε χωρὶς νὰ φᾶ καν, βοῦβοι καὶ συλλογισμένοι, καθῆστο κοντὰ σὺν φωτιά, κι' ἀρχισαν νὰ σκέπτονται πόσο λίγο κοστίζει ἡ εὐτυχία σὺν κοσμο αὐτό...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ὁ γάμος, εἶνε τὸ ἀπείροτο ἀπ' ὅλα τὰ ἀσφαρὰ πράγματα.

Ὅσο περὶ εὐαίσθητος εἶνε ἡ καρδιά, τόσο περισσώτερες θλίψεις περιλαμβάνει. Μὰ ὅσο περὶ πολλὴ εἶνε συντριμμένη, τόσο περισσώτερο ἔρρωτα κλέβει μέσα της.

P. Bourget

Ἡ ἀμαρτία βροῖσκαται μέσ' σὺν σκέψιν καὶ γυναικῶν καὶ πού βλάπτει ἕναν ἄνδρα καὶ τὸν ποθεῖ καθὼς καὶ κατὰ ἄνδρος ποὺ βροῖσκαται μιὰ γυναίκα ὁμοίως.

ΣΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΚΑΙΡΟ

Η ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Πῶς γιόρταζαν τὴν Ἀποκρὴς οἱ Βυζαντινοί. Ἀποκρὴς λαοῦ καὶ ἀφορισμοὶ Συνόδων. Ἐπὺς χορεύουν καὶ στα... Πατριαρχεῖα. Ἐνα ὄρεον στὴ Βασιλεύσεια. Ὁ Καράμαλλος καὶ ἡ Καρμαλλῶ. Ὁ χορὸς τῆς φακλαρίας. Αὐτοκρατορικὸι χοροὶ. Χοροὶ παπάδων καὶ χοροὶ... Ἀγίων. Καὶ ἕνα βασιλικὸ σύγγραμμα γιὰ τὴν Καρμαλλῶ.

Στὴν Βυζαντινὴ ἐποχὴ γιόρταζαν τὴν ἀποκρὴς ἀπὸ τὰ Χριστιανιστὰ ἀπὸ τὰ Φῶτα καὶ τὴν λέγαν Καλὴνδρας, Βοτὰ ἢ Βρουμά. Τὰ Βυζαντινὰ Βρουμάλια, ἀνέβαιναν μὲ μεγάλας γιορτὲς γιὰ τὸ λαόν. Ἐπρεσαν δὲ τέτοια μορφή ἐλευθεριοτήτων καὶ κρηπάλων, ποὺ δὲν ἐπέφεραν ἀπὸ τὰ ὄρη τῶν ἀρχαίων ἑρῶν τοῦ Βάκχου. Μετὰ, ἔπειτα καὶ ἀρχαῖες βιαιότητες, ἰδίως περὶ τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, προκαλοῦσαν σκάνδαλα καὶ ἐγκλήματα, ποὺ δὲν μποροῦσε ἡ πολιτεία νὰ τὰ περιορίσῃ ἢ νὰ τὰ ἐκλύσῃ.

Εἰς μὴν συντετοὶ Ἀδικοκράτορες καὶ θεοσεβεῖς Πατριάρχαι θελήσαν νὰ περιορίσουν τὸ κακὸ καὶ νὰ σώσουν τὴν κοινωνία ἀπὸ τὰ γιγάντια αὐτὰ κύματα τῶν ὀργῶν.

Ἡ διερῆς ἀποκρὴς, ἀνάγκασε τέλος τὴν ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμένην Σύνοδον, νὰ ἐκδόσῃ κατηγορηματικὰτα καὶ μαρὸν ἀφορισμὸν κατὰ τῶν Βρουμαλίων ἢ Καλὴνδρων. Ἐτοίς καπὸς τὸ κακὸ περιορίσθη, τὰ ὄρη ἐπαύσαν καὶ ἡ Ἀποκρὴς ἔμεινε ὡς μὲ εὐθὺν γιορτῇ, ἡ ὁποία μεταδόθηκε καὶ στίς ἡμέρας μας, γιορτῇ γλεντιοῦ, γέλοιας, εὐθυμίας καὶ χορῶς, γιορτῇ οἰκογενειακῆς διασκέδασης, συγγενικῶν συγγενερώσεων καὶ κοινωνικῶν πανηγυρισμῶν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀποκριτικὸι χοροὶ, ἔχουν τὴν καταγωγή τους, ἀπὸ τὸν γενικὸ ἐξωφρενισμό, ποὺ βασίλευε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ Βυζάντιον.

Τὰ σπῆτια, τὰ οἰκονομικά, τὰ ἐκπαιδευτικά, τὰ Παλάτια καὶ ἐντὸ ἀκόμα τὸ Πατριαρχεῖον—εἶνε ἀπίστευτο καὶ ὅμως ἐξακριβωτὸν—ἀντιχοῦσαν ἀπὸ τὰ ἄσπρα καὶ ἀπὸ τὸν δαιμονισμὸν ὁρῶν τῶν χορευτῶν.

Ὁ χορὸς καὶ ὁ χορηγὸς διὰ τὴν εὐμορφίαν τους, ἡ γιὰ τὴν ἐκδοτικὴν τῆς τῆς, εἰδείχαναν τὴν τέχνην τους καὶ τὰ τελεῖα τῶν στούς χόσκοντες, ἡ φλογίζαν τὴν ψυχὴν τῶν μεθυσμένων καὶ τοὺς παρῶντων σ' ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

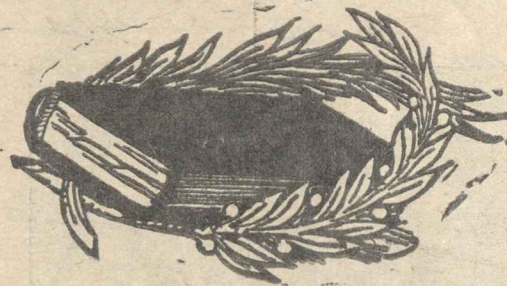
Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβεια, καὶ γιὰ κάθε ὄργη.

Εἶχε δὲ πᾶσι τόσο ἐπίσημο χαρακτῆρὸς ἡ ἀνάγκη τῶν χορῶν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Λογγιῶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀποκρῶτος Ζήνωνος, εἶχε διαρῆσει σὺν Βασιλεῦσιν ὡς ἕνα χορευτικὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ ροπή γιὰ κατὰ ἀσέβ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΑΙΣΤΑΝ, ΤΟΥ ΣΗΛΛΑΝ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετάφρασις ΜΙΧΗΛΗ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Ένας Καδής του Χαραδάν έμεινε από τα κείνη χάρις : — «Αφ' όντων το βαγρόλιγγο αυτό είδα κυπαρίσσι, πάλι ή καρδιά μου, έκούλισε στα πόδια της σά σιλάβα» τὰ μάτια τη: τὰ δόλωφα μου έχρσαν μέσα λάβα. — «Αν θες για νάχρησάντοε δική σου την καρδιά σου, σ'άλλα σικιά τὰ μάτια σου και σ'όσος τή ματιά σου. Νά σ'εχάσω δέν μπορώ, όπου κι' αν βρισκονμαι, σικληρή, και μοιάζω φειδί άνάφαλο που πειά νά στρήψη δέν μπορεί. Μιά μέρ' άπαντηθήκανε στο ίδιο το σόκακι. — «Ανέστη, που είχαν άκουστά τη γνώμη του Καδής, χωρίς σιλάβεια κι' έντροπή, άκόμα πριν τον δει, με πέτρους δέν σταμάτησε και με βροσιές φορηάκι. Και λέει έκεινος σά σοφο, που του ήταν συνηγορία :

— Γιά ιδες την λογαριασμά της νιότης της πεντάμορφης με του θυμού την μάκρια, που σ'άν φρενιδών μαζάντοε τέχνογραμμέν' αλλόκρια. Και τ' άκουσα που τώλεαν σ'ής Αραπίδας τη χώρα : Σιλιά από την άγάπη σου δλόλυνε' έιν' όπώρα. Γρυθιά άπ' το χεράκι σου στο άμοιρό μου στόμα από ψωμί στο χέρι μου γλυκύτερο είναι άκόμα. — «Η πασιματάρα ή μάκρια σου κι' ή άγκαθόβια ή μάκρια μπορεί ν' άνθίσση σ' εύωδίας κι' άγάπης καλωσύνη. — «Οι βασιληάδες που μιλούν με άγρια περηφάνεια μπορεί κυρτά στα στήθια τους να λαιχερούνε ειρήνη. Είναι ξυνο πριν να γενή το τροφαντό σταφύλι. — «Θέλει λιγάκι άποκοιή κι' είνε γλυκό σ' άζειλι. — «Είπα κι' έξαπατήρια σ'ή θέση του Καδής. — «Οι γοαφειάδες έπασαν στα πόδια του, όλο ένοια : — «Συχώρησε μας, του είπανε, άφέντη μου, έπειδή ό' άνοίξαμε το στόμα μας, που δέν το θέλει ή ευγένεια. — «Μά το προστάζει ή άγάπη μας για σένανε κρυφή, — «Αν κι' είπαν οι σοφοί :

Σ'επ' κάθε λόγου μή ζητή: νο μήης τὰ κούφια βάθη και λάθος είνε αν μεταίτηθ: τών δυνατών να λάθη. Μά σοφ' χρονιστούν οι δοξάσι σου χάρες πολλές: ως τώρα και σε προδίδουν αν δέν πουν τί πρεπει τέτοιαν ώρα : Τριγύρω σ'ή λαοκράτα σου μη φέρνεις το κορμί σου, του πόθου ξαναδιδάσκω το πλοσίον κι' χαλί. — «Είν' ή σειρά σου άμνητη κι' ή θέσις σου έψηλη και μη με λέρα του κορμιού λερόνης την τιμή σου. Την είδες την άγάπη σου και τί κακό σου θέλει. — «Τον άειμο για την τιμή του τίμου σου μέλες : Πολλές φορές γοαράματα τρανά και τιμημένα άπ' έχθρική καταλαλιάν έπήνανε χαμένα. — «Ήταν τὰ λόγια γκαριακά, που βγανουν μόνον φίλοι, και ό Καδής: έπαίνεσε τὰ μισοίμενα χείλη :

— «Στη συμβουλή σα, δέν μπορεί κανένας ν' άπαντησή, Κ' είνε της κρίσης ό άχνός για με δική σας κρίση. — «Μά... — «Αν την άγάπη σου ζητούν με συμβουλές να σβύσουν, κίττα μη λένε ψέματα και σε παραστρεψήσουν. — «Όσο κι' αν θέλεις βρίζε για τη βροσία μου άγάπη. — «Ποτέ ν' άσπρίσεις δέν μπορείς το μαύρο τον Άράπη. — «Είπα κι' άνθρώπους δόταίλε να πάνε για να ιδούνε τί γίνεται ή άγάπη του και νάρθουν να του πούνε. — «Όπώδε μέρ' σ'ή ζυγαριά του κόσμου αυτού χρυσάφι, έχει και χέρι δυνατό και πάλι όποιος λάχη κι' έχει τα μέρ' αδύνατα, κανέν' αυτός δε δάχη. — «Τό κάθε τί στου χρυσάφιού μ'ορσάει την λάμψη σκύβει, κι' ή μπακιρόνια ή ζυγαριά, που την άλφεια κρύβει, Τέλος μια νύχτ' άντάμωσε κι' έκεινη π' άγαπούσε... — «Μ' άπ' άκρη σ' άκρη σ'ή στιγμήν ό κόσμος διαλαλούσε, πώ: μεθυμένος, άγκαλιά ό Καδής: και τάγγελοδέν δέν έκοιμώταν ! κι' έλεγε έκεινος κι' ετραγουδούε : Τη νύχτ' αότην ό πετινός, Θεά μου, άς μην προστάξη σ' την ώρα του να κρᾶξη

από γλυτά φιλά... [αγκαλιά...]
Της γής ή άνταρα δταν κλεισά ό έχο [τό μάτι, έφνα
μην πάη άνάφορ' ή ζωή με γλέντα- [γε κι' άγρόπνα.

«Όσο άπ' τ' άψηλο του τζαμιού δέν άκουσθή να χύση το κρωινό τραγοδύ του το στόμα του δεοβίση, και σ'ό σαράι του Άταβίκ με τὰ πολλά μαφάσια, άπ' τη τρανή χρυσόπορ: α δά παίξουνε τὰ τάσια, τρελλός είν' όπου έξολλή τάχτογοό του άζειλι άπ' άλλα άζειλι κόκκινο σάν κόκκινο σταφύλι, τάχα γιατι έφάναξε με περισσό καμάρι από μακρὰ άναφελευστα κανένα πατεινάρι !... — «Έτσι γλεντιύσαν ό Καδής, κι' ένας μισιστός του μπαίνει : — «Σήκα και φύγε γρήγορα γιατι οι άχτροί κρυμμένοι σε κακολόγησαν παντού με χίλια παραμύθια, — «Αν κι' είπαν τη' άλήθεια. — «Και θέλει άπόφασης σοφής νερό άπ' του' του' τη βρύση, πριν να φουνησθ, τ' άφαιά τη: ταραχή να σβόρη. Γιατί, αν έθιρίψη ός άδριο, θα κήψη πέρα ως πέρα τον κόσμο...»

Κ' είπαν ό Καδής με γέλοος σ'ή φοβέρα : — «Σαν χόση σ'ό κυνήγι του τὰ νύχτα το λιοντάρι, αν του γανυόζη το σκυλί, τί βγαίνει : θά το πάρη : Γύρνα και της άγάπης σου κι' να γλυκά την ύψη. — «Κι' άπ' τον έχθρο το χέρι του δαγκώνοντας να κόψη. Την ίδια νύχτα τώλεαν του βασιληά, από ζήλια : — «Τέτοια άμαρτία έγέννησε στα τίμια σου βασιλεία. Πέες, τί προστάζει να γενή : Κ' έσσυλόγισθη μόνος :

Είν' ό Καδής που τούνακε και δόξα του αίνου, Μπορεί και νάνα γέννημα άχρως που δέν τον θνε, και δέν πιστέω αν δέν ιδώ. Γιατί, οι σοφοί το λνε : Ποτέ μη φέρνεις γρήγορα το χέρι σ'ό σπαθί σου, μη το δαγκάσεις έπειτα από λύπη, συλλογισού. — «Κι' ό βασιληάς άγερνάει μ' ένα πιστό τον πείσε στο μερος όπου ό Καδής: γλεντιύσε και κυτάει : — «Ήταν άκόμα το κερί μισόσφατο σπαρμένα γύρω ποτήρια: και κρασιά έδω κι' έκει χυμένα και αλάτ' σ'ήν άγάπη του, γύρω από τρελλας δεικνο, σάν πεθυμένο τον Καδής στου μεθιστού του ύπνου.

Τόν έξυπνάει ό βασιληάς: γλυκά κι' άγάλι άγάλι : — «Σήκα κι' ό Ηλίο: πρόβαλε. — «Και ό Καδής ρωτά : — «Σ' από που τάχα πρόβαλε : — «Και λέγει ό ρήγας πάλι : — «Απ' την αλώνα Άνατολή» και λέει ό Καδής, σικωτά : — «Δόξα σου, Άλλάχ, γιατ' ή χρυσή τη: μετανοίας ή πύλη είν' άνοιχτή, ός τό λάλησαν τὰ λαιχερούμενα χείλη : — «Η πύλη τη: συγχώρησης ποτέ δέν θέλει κλεισεί, ός όπου ή Άνατολή δέν είν' από τη δύσι. — «Σ'ήν άμαρτία μ' έφρεαν δυο δόρμιο άγάλι-γάλι : κακομοιριά τη: τύχης μου κι' άνέμελο κεφάλι. — «Μοι πρέπει παιδεμα βαρύ, άφέντη, που θά όρσις, μά με παιδεύεις πεισώτερο αν δέ με τιμωρήσης. — «Και λέει ό βασιληάς : Κανείς τί βγαίνει αν μετανοίωη την ώρα που ό θάνατος τριγύρω του φερόναι : ό κλέφτης πεισά σά δέ μπορέ νά ρίξη το σκονί του, τί λογαριάζει την κλεψιά, πριν να γενή δική του : Σ'τόν άψηλό τόν άνθρωπο με τ' άψηλό το υπόι πέες του : — «Απ' του δέντρον τον καρπό, διαβάτη, τράβα χέρι. — «Γιατί ό κοντός, κι' αν του το πής κι' αν όχι, δέν τον τρεπ, μά που δέ φτάει στο κλαδί το χαμηλό του χέρι. — «Αν έχει πειά συγχώρεσι τέτοιο άμαρτίας γλέντι...

Τόν λόγο δέν άπόσπασε και τότε πών οι άλλοι... — «Μά έκεινος : — «Κάθι θά να πώ για δόξη του άφέντη. — «Κι' ό βασιληάς επρόσταζε να τόν άφήσουν πάλι : — «Αν σέφνης το μακίον σου με καταφρόνια, έπάνω έγάθ το χέρι μου κολάσ στο τίμο σου ποδάρι. — «Κι' αν είν' το κήρι μου βαρύ και γράφη να πεθάνω, μοι μένει έλπίδα άθάνατη του βασιληά μου ή χάρι. — «Κι' ό βασιληάς άπάντησε : — «Τὰ λόγια σου τὰ τόσα κι' ή κρίση κι' ή ταπεινώση σε μεγαλώνουν μπρος μου, μά θά ήταν τρελλα για τὰ με και για κακό του κόσμου, να σβύη του Νεμου τὰ γοαράτ' γλυκολαλούσα γλώσσα. — «Προστάζω να ρίξουνε άπό τὸ κάστρο πέρα, νάνα στους άλλους μάθημα και τ'υ κακού ή φοβέρα. — «Και τὸ άποκοιόθηκε ό Καδής : — «Άστρο που δόξα χνέει, σ'όδ άρχοντιού σου έζητα την πλοσίαν ευτυχία. — «Δέν είμαι ό πρώτος, που έπασα σε τέτοια μια άμαρτία γκορίμισ' εν' άλλον και για με παράδ: γμα να γείνη ό βασιληάς έγέλασε, και τὸ έδωκε τη' χάρι. — «Και λέει στους γύρω του άχρους που [δωτέοντο σά χάρη : — «Όποιος τρεβάει στο δρόμο του να [τρία του να πάζη, — «Ας μη γυρίζη να κυτᾶ το γέινο [τά λάθη.

Μεταφρ. Μιχαήλ Αργυροπούλου

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

(Μεγάλη κίνηση στον Πύργο του κόμητος Ντε Ροσσό. Καμιά δεκα- πενταριά κυνηγοί, άντρες και γυναίκες έτοιμάζονται να ξεκινήσουν. Παίρνουν τὰ ντουφεκία και τις φυσιογιόχες των. Οι άρχητες στην αβλή περιμένουν κρατώντας τὰ σκυλιά που ά- νηκουσούν).

ΡΟΞΥ. (Δίνοντας διαταγές στους ύπηρέτες). — Θά τρεβήξουμε πρώτα για το Σπανιέρ και το Κρονά-Γαυγιό.

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. — Στο σταυροδρόμι του Πονταγίς είνε άγρι- ούρονα.

ΡΟΞΥ. — Καλά, τὸ έέρω... Το βράδυ πρέπει νάμαστε έδω. Σύν- πατοι, κίττοι :

(Βγαίνουν από τον Πύργο τρέχοντας να πιάσουν το πρώτο καρτέρι. Σ'ό δρόμο τὰ σκυλιά γαυγίζουν χαρούμενα κι' οι άντρες γε- λούν και κουνιούνται).

Ο ΝΤΕ ΓΚΑΝΖ. (Στόν κ. ντ' Αντέν). — Τι έχει σήμερα ό φί- λος μας ό κόμης : Τι μυστήρια ήταν έκεινα !

Ο ΝΤ' ΑΝΤΕΝ. — Δέν παρατηρήσατε δι' όσο ό Ροσσό ήταν με- λανχολικός, τόσο ή γυναίκα του ήταν ευθυμή : Είνε τρομερά ύδερμη σ'ή- μερα ή άραία Όδότη ! Δέν έβρε αν έξ ατίας του Μοντρασά...

Ο ΝΤΕ ΓΚΑΝΖ. (Χαμγελώντας). — ... ή τοβ ντ' Βινιέρ !

Ο ΝΤΕ ΖΑΚΑΙΓΙΟΝ. — Μπορεί μου μυρίσει... Λίς νάχουμε κανένα ήμερο :

Ο ΝΤ' ΑΝΤΕΝ. — Α, μπά, μη βάνεις στο νοσ σου τέτοιο πη- ά !... Ό Ροσσό είνε ένας Όδότης έπιφανειακός και τίποτε περισσώτε- ρος. Τον γαυρίζω από είκοσι χρόνων παιδί τον κόμητα. Παίρνει συζα- τήσ' όποιον και κατά βάθος τρεμει.

ΡΟΞΥ. (Μένος μαζί με το Μορατί). — Είμαι βέβαιος πως είδες τον ντ' Βινιέρ να μιλώ σ'ήν γυναίκα μου, προό δίγουν, ύστερα από τί στιγμή :

ΜΟΡΑΤΙΕ. — Μοι φαίνεται να... για μια στιγμή... ένώ του προσέφε- ρε μια... Μην τρεβάζεις όμως, δέν είνε τίποτα. — Ένα άπό τα συνηθισμένα της φίλες και θά περάσει. Δέν την ήμερο τόρα την Όδότη : Δέν πρόκειται περί σοβαρού ατύχηματος.

ΡΟΞΥ. — Μακάρι να ήταν όσως λίς... Έγώ όμως άναίμωτο... Κυτάει τον κλίμα μαζί... Προτού-πρό- θη, κείν' κείν' (Με μια χειρονομία όργης). — Α ! σάν τρεμ...

ΜΟΡΑΤΙΕ. — Τί... Πες : Έσύ δέν είπες τίποτα με τ' άλλα της τὰ μικροαίσθήματα και τώρα... ΡΟΞΥ. — Τώρα... τώρα αλλάζει. (Συλλογίζεται λίγο). — Απ' τ' άκουσε όμως αυτό το ζήτημα κι' έ :

ΜΟΡΑΤΙΕ. — Αλλά πέρματα.

ΜΟΡΑΤΙΕ. (Με σαρδονία). — Όσο είμαστε έ- νημεροι, άι άχρως τρέλλες, δέν είνε τίπο φίλε μου :

ΡΟΞΥ. (Μ' ένα προσποιητό γέλιο). — Τρέλλες !

Εκείνος που τόπω πώς θά κείνω τρέλλες. Μη φοβήσαι... Διαιτεί- όναι με τίς μέρες άνορηξής. (Γυρίζοντας πίσω για να κοινοθετή- τη της προσκαλούμένους). Σ'ή θέση σας τώρα κύριοι και κυρίες !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

(Οι δύο έλκωλρες άφες οι ντουφεκιές διαδέχονται ή μια την άλλη άκατάπαυστα. Οι κραυγές των κυνηγών, ή καταδίωξις των θη- ρμάτων ή άλληπαλλήλες άνορηξές τους παρουσιάζουν μια θαν- υμική εικόνα).

ΡΟΞΥ. (Βιάζοντας από την τσάνη το ρολόι του). — Τρετς ή έμειν' Τώρα θ' άρχισή το σπουδαιότερο μέρος του κυνηγιού. Οι μισοί έμειναν την κορυφή του λόφου κι' οι άλλοι την πέρα μεριά του λόφου. Έμεις μάρς ! Έγώ θά μείνω έδω για να επιβλέπω την κίνηση !

πος άραγε δίν ύπηρεα ό στόχος των επιθέσεών σας : ΒΙΝΙΕΡ. — Ναι, αλλά δέν βέλπω τον έρωτά σας τόσο φιλεργό όσο θάθελε.

ΟΔΕΤΤΗ. — Λίτε : Κι' όμως... (Ζητά να τον άγκαλιάση. Έκείνος της πιάνει τὰ χέρια, ένώ αβή τον κυτάζει με δακρυρόμενα μάτια). Μ' άναπαί έλθήθεια :

ΒΙΝΙΕΡ. — Ναι, σ' άγαπώ... και σ' άγαπώ προό πάντων θεν ό έρωτας έγγράφει τὰ όμορφα μάτια σας... Σας λατρεύω !...

ΟΔΕΤΤΗ. (Δίνοντας του τὰ χείλη της). — Φίλοις με.

«Άξαφνα χωρίζονται γιατι άκουσαν τον κρότο σπαζόμενων κλαδιών και βημάτων που γλιστρούσαν άπάνω στα ξερὰ φύλλα).

ΟΔΕΤΤΗ. (Κάπως τρομαγμένη). — Τι είνε :

ΒΙΝΙΕΡ. (Ό όποιος γυρίζοντας είχε διακρίνει το Ροσσό να έξα- φανίζεται μέσα στα χαρόκλαδα). — Δέν είνε τίποτα... Δέν έίχε... Κα- νένα άγριόπιδό έδιαν που τὸ ένοχλήσαμε : Σ' έμιο άναπάντορα και τους άλλους, φτάσαμε πια σ'έδω.

(Τὸ μεγάλο κυνήγι έχει τελειώσει και οι κυνηγοί επιστρέφουν κρα- τώντας στα χέρια τους πολλούς σκοτωμένους φασιανούς. Ό Ροσσό, ό όποιος διηύθυνε την επίθεση δίνοντας διαταγές μ' ά- τάραχη φωνή φαίνεται έκανοποιημένος από τ' άποτέλεσμα).

ΡΟΞΥ. — Τώρα δέ μας μένουν παρὰ τ' άριουργήματα για να συμ- πληρώσ' ή εικόνα. Οι ύπηρέτες να περικυκλώσουν το Πονταγίς από το μέρος της παιδιόδας. Ό Αντέν και ό Γκάνζ, οι καλύτεροι κυνηγοί, θά πιάσουν τον δρόμον του Μπερζέ από τὰ δεξιά μαζί με την κυρία Ροσ- σό, την έποιαν τους έμπιστεύουμε. Ό Ζακλιόν και ό Μορατί θά τρα- βήξουν προς τ' άριστερά και οι υπόλοιποι με τον Ουρίλ έπ' κειραλή θά καταλάβουν το κέντρο. Έμένα τώρα μοι χρειάζεται ένας άντρας άτρόμητος για να προχωρήσει μέσα στο πυκνό μέρος του άσους... Έρ- χεσαι μαζί μου, κύριε ντ' Βινιέρ : Μπορείς να τρεπώσης άνέμεσα σ'ετες βάτους :

ΒΙΝΙΕΡ. (Μ' έναν έλαφρό διαταγή). — Έρχομαι, σ' άκολουθώ προθύμα !

(Τὸ σημείο της αναχώρησης δίνεται και καθένας τρέχει να πιάση την όρισμένη θέση του. Ό Ροσ- σό και ό Βινιέρ, περπατώντας ό ένας πλάι στον άλλον και μιλώντας για άσημαντα πράγματα, φτά- νουν μπροστά σ' ένα μεγάλο θάμνο τον όποτον πρέπει να περάσουν).

ΡΟΞΥ. (Δείχνοντας το πέραςμα). — Περάστε προ- θος, άγαπητέ μου !

(Ό Βινιέρ πράγματι περάει, αλλά γυρίζοντας πίσω του βλέπει τον Ροσσό να τ'ον σκοπεύη, με τὸ τουφέκι στήριγμένο σ'έν όπιο. Εύτυχώς όμως τη στιγμή που τὸ όπιο έκτυποσκόρπεται κρύβεται πίσω από τον κορμό του διπλανού θάμνου κι' έ- τσι τὸ βλέμμα, άνει να τον ρίξη, χέμουν γεκρόν, του άγγίζει μενάχα τις πλάτες. Μερικές σταλαματιές αίματος κηλιδώνουν τὸ έσκιμαμένο παλτό του στο μπράτσο του. Οι δύο άντρες βολώνονται τώρα, ό ένας άπάναντι στον άλλον και κυ- τάζονται κατάχλωμο έπ' ένα δεύτερο θάμνο που τους φαίνεται

όλοκληρος αίνος).

ΒΙΝΙΕΡ. (Με παγωμένη φωνή). — Τώρα έχουμε τὰ λογαριαστούμε !.

ΟΥΡΕΑ, (τρεχώντας προς τὸ μέρος των με τους συντρόφους του). — Τι συνέβη για τὸ θά :

ΒΙΝΙΕΡ. (γελώντας). — Όχι, δέν είμαι νεκρός !

ΜΟΡΑΤΙΕ. — Πώς ! Μά είνε πληγωμένος !

ΒΙΝΙΕΡ. — Ό, δέν είνε τίποτα, μην άνησυχείτε, ένα μικρό κυνηγε- τικό δυστύχημα... Ήμουν έκει, είκοσι μόλις βήματα μακριά από... το φίλο μου Ροσσό ό όποιος έπυροβόλησε γιατι νόμισε πως είδε ένα ζώο μέσα στους βάτους... Κάποιο άγριόπιδό φαίνεται φεύγοντας κίλησε αυτό το λιθόρι. Το βλέπετε, άγαπητέ μου Ουρίλ :

ΟΥΡΕΑ. — Κύριοι, αυτό τὸ περιστατικό μοι θυμίζει ένα κυνήγι στο Κογκό. Μια μέρα κυνηγόβια ένα λιοντάρι, αλλά τὸ έχασα από τὰ μάτια μου και σκότωσα κατά λάθος ένα μανύρο που έταγε μπανάτες σ' άπέ- σπωση έκατόν πενήντα μανύρων περίπου... Αλλά ένας μαδρος σήμερα, σ'ήν έποχή του πολιτισμού...

ΒΙΝΙΕΡ. —... δέ λογαριάζεται !.

Michel Provins

ANEMONEΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τὸ να λυπάσαι έκείνο που άγαπᾶς είνε μια εύτυχία αν συγ- κρίσεις με τὸ να έξς μ'έκείνο που μισεί.

Οι γυναίκες συγκρατούνται σ'ή γή μένα από τους δεσμούς της καρ- διας κι' δταν άκόμη άπορριπώνται πάλι κάποιον ατύχημα τις παρασύρει.

De Stael

Μιά έρωτική άνάμνησις μοιάζει με μια στάλα ροδόχρο' τ' όρατο της άσφα διαρκεί σ' όλη τη ζωή.

Helvetius

“Η ΚΡΕΜΑ PHYLLIS,,

εἶνε ἡ μόνη αὐτὴ συνιστᾶται
ἀπὸ τοῦς κορυφαίους
δερματολόγους.

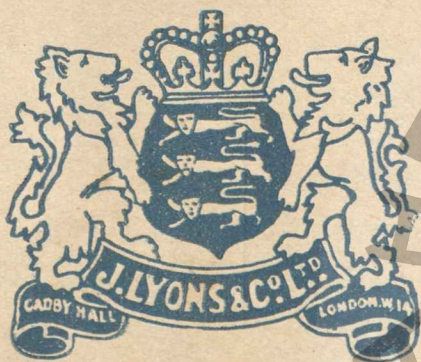
ΣΑΠΩΝΕΣ

ROUSSEL

ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

LYONS' TEA
QUALITÉ DE LUXE

τὸ τσάϊ αὐτὸ σερβίρεται
στὰ καλὺτερα σαλόνια.

ΤΟ ΚΑΚΑΟ LYONS

Εἶναι δραστικώτατον διό-
τι εἶναι αἰχμαλωτιστικώτατον
εἰς βούτυρον κακάου.